

reviscola

La revista de l'IES Jaume Huguet · Antiga Escola del Treball

VALLS

juny 2005

1

índex

- EDITORIAL

- REPORTATGE. L'AULA D'ACOLLIDA 3
Europa: les dues cares de la moneda
Un dia de la meua vida

- ENTREVISTA 11
Quan viure és un luxe, 'okupar' és un dret
Abans érem feliços, anàvem tranquils per la vida

- DIÀLEG 14
Creus que les vacances escolars estan ben repartides?

- OPINIÓ 17
Temps moderns
Indecisió
Tot el dret del món
Carnet de conduir per punts: pedagogia o reincidència?
30 m²

- DES DE CASA 19
Un nou escenari educatiu: integrar les TIC a l'aula
Premi Baldiri Reixach
Orator
Premi Nacional Don Bosco
Gravació d'un programa de ràdio

- RECERCA 27

- QUADERN DE VIATGES 28
4t d'ESO: Viatge a Tenerife
Cicles formatius: viatge d'estudis a Eivissa

- AMiPA 31

- ET RECOMANEM... 33

- TIRES CÒMIQUES 37

- FUNDACIÓ ANESPRO 39

TEXTOS, IMATGES I IL·LUSTRACIONS

Alba Fernández	Mireia Montserrat
Emilia Fort	Jordi Musté
Manel Roig	Aleix Martínez
Jèssica Beltran	Francesc Amat
Marta Plana	Ismael Gené
Ester Oliva	Carmen Rebollo
Marta Solé	Gerard Miquel
Maria Soberano	Marta Garriga
Roser Roselló	Arnau Dalit
Francesc Llagostera	M. Jesús Zazo
Jordi Serra	Raimond Vendrell
Natàlia Olivé	Ingrid González
Jordi Salvador	Marc Juan
Karina Garriga	Ivet Valverde
Júlia Pérez	Raquel Viñau
Gerard Tarragó	Joel Vilanova
Maximiliano González	Anna Rufà
Roger Cardó	Josep M. Flix
Si Mohamed El Cadi	Jordi Tuset
Àngela Roca	Lilian Borràs
Josep Bartra	Joan Foguet
Mari Revelles	Antoni M. Marsal
Toni Puig	Isabel Bitria
Jordi Mateu	Núria Ventura
Gerard Picó	M. Neus Salvat
Idoia Foraster	Anna M. Sans
Judith Invernón	Montse Ruiz
Mari Rodríguez	Jesús Moreno
Emilia Molas	Alumnes CFGM de Comerç, de
Teresa Morales	Gestió Administrativa i
Josep M Soler	d'Instal·lacions Elèctriques
Rosa Güell	Alumnes 3r ESO Crèdit Variable
Susanna Martí	"Déus i herois"
Ismael Fernández	Alumnes 1r BAT de l'optativa de
Laura Llorach	Psicologia
Xavier Martínez	AMiPA
	ANESPRO

EQUIP DE REDACCIÓ

Isabel Bitria	Jesús Moreno
Lilian Borràs	M. Neus Salvat
Joan Foguet	Anna M. Sans
Antoni M. Marsal	i Núria Ventura
Emília Molas	

DISSSENY I MAQUETACIÓ
Nou Silva Equips, SL
www.silvaequips.es

IMPRIMEIX: Anfigraf, SA

D.L. T-343-2005

EDITA

IES Jaume Huguet-Antiga Escola del Treball

c/ Creu de Cames s/n · 43800 Valls
Tel. 977 600 938 · Fax. 977 612 565
e-mail: centre@iesjaumehuguet.org
web: www.iesjaumehuguet.org

AMiPA 977 603 560

ANESPRO 977 600 565

Immersionats en el ressò de la celebració del 80è aniversari del nostre institut, és una satisfacció poder presentar una nova eina que enriqueix la comunicació i que vehicula informacions, sobretot quan aquestes són d'interès per a tantes persones com les que integren la nostra comunitat educativa. Tots, pares i mares, alumnat, professorat i personal no docent compartim un entorn educatiu i unes relacions humanes en un lloc comú, el nostre IES Jaume Huguet - Antiga Escola del Treball de Valls.

Actualment són molts, i de tota mena, els estímuls informatius que rebem des de la nostra societat, i potser no parem prou atenció als que ens són més propers. Per això, amb una voluntat divulgativa i cultural a la vegada, volem remarcar allò que fem en el nostre centre educatiu. Estic convençut que cal que ens ho expliquem i que, alhora, en fem partícips la resta

d'institucions i d'empreses del nostre entorn. Sens dubte, si ho coneixem millor segur que també ho aprendrem a respectar i a valorar millor.

Confio que a l'institut o a casa, quan comentem els continguts de la revista, aquests ens donin peu a millorar el nostre nivell de comunicació i permetin establir nous i millors ponts de diàleg. Com a persones necessitem també sortir per uns moments de les nostres solituds personals i establir converses i moments de trobada, entre companys, entre amics o entre pares i fills.

Si la nova revista de l'institut, **reviScola**, aconsegueix que ens coneguem més entre nosaltres, a través de les nostres activitats, dels nostres escrits, de les nostres opinions i de les nostres col·laboracions, l'objectiu s'haurà acomplert.

Volem ser una comunitat educativa vital i al mateix temps reflexiva, i desitgem que la revista que avui estrenem

sigui un mitjà prou eficient que ens permeti aconseguir aquesta doble finalitat.

Endavant i que sigui per molts anys!

JORDI TUSET VALLET
Director

reportatge: l'aula d'acollida

€UROPA: LES DUES CARES DE LA MONEDA

“Un no guanya res; l'altre, molt”. Com ja deia Plató, aquest món és desigual. Des dels principis de la humanitat, l'ésser humà ha intentat delimitar, tot creant fronteres, l'espai que ell mateix ha considerat propi. Aquests límits, però, no impedeixen l'arribada de nous veïns d'altres països; i Espanya és un bon exemple. Per aquest motiu, ens va semblar interessant tractar aquest tema a partir de l'Aula d'Acollida que hi ha al nostre centre, ja que a Catalunya, a més, el fet de comptar amb una llengua pròpia omple de peculiaritats el procés d'inserció.

Tots som diferents, sí, però malauradament també vivim en condicions diferents que, a vegades, ens obliguen a adoptar mesures no desitjades. La immigració pot arribar a ser una d'aquestes mesures, en algunes ocasions. La majoria d'immigrants vénen per raons econòmiques o socials que no tenen res a veure amb la seva voluntat. Paradoxalment, és clar, hi ha casos com els del Charlie. La seva família vivia a la Gran Bretanya i va decidir instal·lar-se al nostre país després

d'haver-hi estat de vacances. “Vam venir de vacances a Sitges i ens vam voler quedar”. Els casos més habituals, però, són com el de la Beatrice. És una noia romanesa de catorze anys. Tot i que només fa vuit mesos que viu al nostre país, ja entén, llegeix i parla una mica la nostra llengua, el català. Hem estat parlant amb ella i, encara que s'ha mostrat una mica tímida a l'hora d'explicar-nos fets passats, ens ha agradat parlar amb una persona tan eixerida. Ella i la seva família

han vingut a viure aquí buscant unes condicions de vida millors.

—A què es dedicaven els teus pares abans de venir aquí?

—*Mi papá es mecánico y mi mamá trabajaba en un fábrica.*

—I ara, a què es dediquen?

—*Pues mi papá igual, de mecánico. Mi mamá no trabaja en una fábrica pero bueno, está trabajando en una casa.*

—Què és el que més et va sorprendre quan vas arribar?

—*El idioma, no entendía nada! (riu).*

El català: una llengua **NOMÉS** per als catalans?

Un dels problemes actuals del català és el poc ús que en fan els immigrants, que no són pocs. La majoria opten pel castellà com a llengua de comunicació a la *nostra comunitat*. El castellà és percebut com una llengua de més categoria amb la qual, entre altres coses, es pot accedir més fàcilment al mercat laboral. Les campanyes de normalització que la Generalitat de Catalunya promou —com la de *Dóna corda al català*— sembla que no funcionen, si ens guiem pel poc èxit que tenen. Òbviament, estem generalitzant, encara que no creiem que diguem cap disbarat. Tot al contrari, aquest fenomen és una evidència social.

El professor encarregat de l'Aula d'Acollida on els alumnes nous amb els quals hem estat dialogant fan classe, Joan Rion, afirma que la Beatrice aprèn i té ganes d'aprendre. Hi ha un factor, però, que és inevitable. Aquest factor és, normalment,

Si s'acostuma a utilitzar el castellà en comptes del català fora de l'Institut, "...poc o molt anirà perdent-se l'hàbit de parlar-lo"

extraescolar. Ens referim a l'ús —o, més ben dit, al desús— del català amb els amics, els companys de classe, etc. Rion comenta que si la Beatrice parlés català fora de classe, seria molt més efectiva la feina que està fent a l'Institut, ja que si s'acostuma a utilitzar el castellà en comptes del català "...poc o molt anirà perdent l'hàbit de parlar-lo". Quan la vam conèixer, ja fa uns quants mesos, parlava en català i amb no gaires dificultats. No obstant això, fa pocs dies, durant l'entrevista, va parlar-nos tota l'estona en castellà, fet que demostra quina és per a ella la *llengua dominant* fora de l'escola.

Un altre dels integrants de l'Aula d'Acollida és el Tommy, procedent d'Alemanya. La seva història és tan poc ordinària com el seu comporta-

ment. Rion confessa: "Si pogués [referint-se al Tommy], es passaria hores i hores a la seva taula pintant i dibuixant entre papers i colors". En efecte, el caràcter d'aquest noi no deixa indiferent a ningú. De fet, és l'únic alumne que afirma que no se sent a gust a l'Aula d'Acollida; diu que se sentiria millor a la classe *normal*, però així i tot el seu tutor creu que el seu comportament no canviaria.

Els seu interès és —com el de tants altres nois de la seva edat— jugar a la consola. Joan Rion ens va comentar que molt poques vegades havia tingut interès per la classe. Amb tot, el caràcter d'aquest noi no està d'acord amb la seva capacitat. El seu tutor es va mostrar optimista en aquest aspecte i va afegir que "és molt intel·ligent; no tindria cap problema per treure's el graduat en ESO".

Arribats en aquest punt, ens plantejem: quina és la dificultat amb què es troben els alumnes com el Tommy? És l'adaptació? Hem de pensar que en Tommy procedeix d'un país europeu, per la qual cosa el procés d'adaptació —que, evidentment, hi és present— és o hauria de ser més suau que aquell a què estan sotmesos els immigrants d'altres països culturalment més distants.

Què és l'Aula d'Acollida?

L'Aula d'Acollida és un marc de referència i un entorn de treball obert dins el centre educatiu, que facilita l'atenció immediata i més adequada de l'alumnat nouvingut i que ajuda el professorat davant els nous reptes educatius.

L'Aula d'Acollida permet tenir previstes una sèrie de mesures curriculars i metodològiques, materials curriculars, etc. que garanteixen l'aprenentatge intensiu de la llengua i la progressiva incorporació de l'alumnat a l'aula ordinària.

(Font: *Pla per a la llengua i la cohesió social*, Dept. d'Educació de la Generalitat de Catalunya)

A continuació, us mostrem un gràfic en el qual apareixen les respostes d'una enquesta que vam fer als alumnes de l'Aula d'Acollida

Realitzen activitats extraescolars (reforç, esport, idiomes...)

Miren canals de TV en català

Legeixen llibres en català

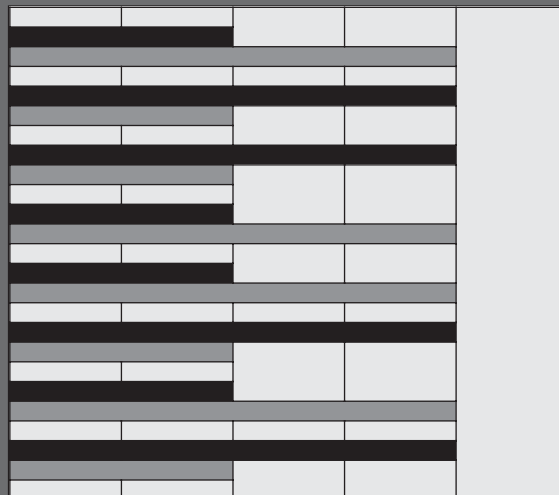
Es troben a gust aquí

Diuen que són molt diferents les classes

Els agraden les classes de l'aula

Diuen que és molt diferent el tipus de vida

Han notat canvis en el menjar

■ NO ■ SÍ

La majoria dels alumnes realitzen activitats extraescolars, fet que demostra que segurament deuen haver de parlar en català algun altre cop —si les activitats són del tipus indicat. D'altra banda, però, n'hi ha pocs que mirin canals de televisió en català o llegeixin llibres en aquesta llengua, activitats que els ajudarien molt a aprendre català ràpidament.

Pràcticament tots troben les classes molt diferents i a algun alumne no li acaben d'agradar.

Quant al tipus de vida, sembla que tots estan d'acord que és bastant diferent, encara que n'hi ha pocs que hagin notat canvis importants en el menjar. Això és degut, segurament, al fet que la seva cultura és més o menys pròxima a la nostra i les respectives dietes, doncs, no presenten excessives diferències.

La majoria dels alumnes es troben a gust al nostre país, segurament perquè la seva cultura no és gaire distant de la nostra. Per tant, podríem dir que el fet de pertànyer a països de la Unió Europea els suposa un *avantatge*, ja que, tot i ser a molts quilòmetres de casa seva, els canvis no són tan radicals com els que trobarien si provinuessin d'altres continents (Àfrica, Àsia, Amèrica...).

Abans de continuar, cal esmentar algunes dades relacionades amb els països dels quals provenen els alumnes amb qui hem parlat. Ens han semblat rellevants perquè ens ajudaran a comprendre millor els motius de la seva vinguda. D'una banda tenim la Gran Bretanya. Aquest país és una de les principals potències industrials i comercials del món. Fent referència al PIB, la Gran Bretanya ocupa el cinquè lloc mundial, després dels Estats Units, el Japó, Alemanya i França. També cal dir que una de les seves principals fonts de beneficis és l'agricultura i la indústria. Anglaterra gaudeix de grans recursos energètics i, a més, és un dels grans productors de petroli.

Un altre país dels que estem tractant, Alemanya, és, encara, un país

més ric que la Gran Bretanya. La renda per càpita alemanya ronda els 25.000 €, una xifra molt elevada. També hem de tenir en compte que és la tercera potència mundial, tot i les conseqüències del Tractat de Versalles i de la derrota a la Segona Guerra Mundial. Després d'aquest període, Alemanya va travessar una situació econòmica molt dolenta. No obstant això, l'empenta i les ganes de reconstruir el patrimoni devastat van aconseguir que, en poc temps, tornés a situar-se com a primera potència europea. No és el cas de Romania, el tercer dels països que trobem a l'Aula, un país pobre dins el conjunt de la UE.

Així doncs, com hem dit abans, tenim el cas del Charlie, que va traslladar-se a Catalunya per desig patern i no per necessitat. En Tommy procedeix d'Alemanya, però va venir aquí per raons familiars —encara que ell afirma que desconeix les raons—, ja que la seva família és del nostre país. Contràriament, trobem la situació de la Beatrice, que va arribar al nostre país per millorar les seves condicions de vida i les de la seva família. Aquests

casos no són històries personals aïllades, sinó que poden ser un mirall de les vides de molts altres nousvinguts.

Després d'haver analitzat les principals diferències dels països d'origen dels nostre alumnes, cal reflexionar sobre els diferents tipus d'immigració. Hem tractat amb alumnes que provenen d'un bloc que podríem anomenar europeu, un bloc fortament occidentalitzat. Encara que sempre hi ha excepcions, casos aïllats, podem afirmar que normalment és molt diferent el tipus d'immigració que prové del bloc anteriorment mencionat que el tipus que prové de països sud-americans, africans... Com hem pogut observar prèviament, el nivell de vida i el poder adquisitiu sol ser força més elevat en els països d'origen dels nois i noies que hem estudiat que no pas en la resta. De totes maneres, també cal fer una distinció entre Alemanya i la Gran Bretanya, d'una banda, i Romania de l'altra.

No és tan nombrosa la immigració provinent dels dos primers països com la provinent de Romania, ja que, darrerament, molts dels immigrants que s'estableixen a Espanya i, concre-

L'adaptació: una tasca no gens fàcil

Experts en matèria de fluxos migratoris, no dubten a afirmar que un canvi d'aquestes dimensions pot arribar a trasbalsar o, fins i tot, superar els mateixos implicats; sobretot si aquests són —com en el nostre cas— joves.

En aquests casos, és crucial el procés d'adaptació que més endavant tindran al nou país. Per això mateix, el tracte de tots nosaltres envers el col·lectiu esmentat determinarà que aquests puguin adaptar-se més plenament a la nova cultura i, en definitiva, a la manera de ser del nou país.

Aquesta adaptació, però, no implica haver-se de desarrelar de la cultura pròpia; la millor adaptació

és la que troba l'equilibri entre ambdues.

A més, resulta complicat definir el perfil del nousvingut. Potser el que més influeix en aquest aspecte deu ser, més que les característiques personals, la situació en què es troben, la qual sovint els obliga a donar un pas com el que suposa el fet de canviar de país.

Així doncs, podríem dir que el "problema" de la immigració comença en l'acollida que tots nosaltres els puguem oferir: els immigrants formen part de la nostra societat i, per tant, també hi contribueixen. És per això que nosaltres hem de procurar-los una bona adaptació.

tament, a Catalunya, provenen d'aquest país. Tal com ens informa un article de *El País* del 28 d'abril de 2005, de Romania prové un 8,5% de la població immigrant espanyola actual (xifra que representa un total de 314.300 persones). Tampoc no es tracta d'una immigració del mateix tipus perquè, com hem dit anteriorment, hem de tenir en compte que el nivell econòmic dels immigrants romanesos sol ser força inferior al dels nouvinguts d'altres països de la UE.

Aquestes dades ens indueixen a la reflexió si, a més, tenim en compte que la població espanyola, només en un any, ha augmentat de 770.000 persones, la majoria de les quals són immigrants.

La població espanyola, només en un any, ha augmentat de 770.000 persones, la majoria de les quals són immigrants

Si reflexionem, ens adonarem que la barreja de cultures ens enriqueix sorprenentment i ens ensenya a respectar ideologies i tradicions que no són les nostres però que, no per això, són pitjors: senzillament són diferents. El coneixement, doncs, fa el respecte. La ignorància, la intolerància. Si tothom tingués interès a saber com pensen, com actuen aquells qui viuen en el nostre entorn, de ben segur que no hi hauria tants problemes.

El coneixement, doncs, fa el respecte. La ignorància, la intolerància

Però, si la Terra és de tots, d'on sorgeix el sentiment egoista d'identificar-se amb un territori? Potser si les fronteres no existissin, si no estiguéssim físicament dividits els uns dels altres, la immigració no esdevindria un problema, tal com passa sovint. Probablement no tindriem prejudicis envers les altres cultures si poguéssim viure i desplaçar-nos lliurement. Les fronteres separen, classifiquen. Com que existeixen, fomenten la xenofòbia. Diferenciar les persones pel simple fet de procedir d'un país estranger és una diferenciació tan ximple com ho és el fet de discriminar-les per la mida dels peus, pel color dels ulls o per l'alçada. Sabem que canviar això sembla, actualment, una utopia. Però, les coses realment transcendents per a la humanitat no són també utòpiques?

Les diferències ideològiques, racials o culturals només són prejudicis que ens separen d'aquelles persones que veiem —o que ens fan veure— com a diferents. La comprensió hauria de ser el millor mètode per a combatre la intolerància que diàriament respi-

rem, i que s'amaga —i fins i tot a vegades ni tan sols s'amaga— darrere la incultura, el desconeixement.

Lògicament, aquest respecte i aquesta tolerància han de ser mutus. Tan important és que nosaltres respectem la seva cultura com ho és que ells respectin la nostra. És important de mostrar interès pel país d'acollida: intentar entendre la seva cultura, preocupar-se d'aprendre'n la llengua, etc.

Llavors, abans d'anomenar francès, americà, marroquí, suec o xinès a algú, potser hauríem de fixar-nos en el nostre rellotge suís, en el nostre cotxe alemany, en el nostre televisor japonès o en la nostra pizzeria italiana. És clar que moltes persones mai no podran comprar-se res del que acabem d'esmentar a causa de les desigualtats d'aquest món. Tal com ja hem dit al començament, Plató tenia molta raó quan deia "Un no guanya res; l'altre, molt".

ALBA FERNÁNDEZ
EMÍLIA FORT
MANEL ROIG
1r de Batxillerat

D'esquerra a dreta, el Charlie, la Beatrice i el Tommy

UN DIA DE LA MEVA VIDA

Imagina que véns sol a un país. Un país totalment desconegut, i tu estàs sol, totalment sol. No és pas que físicament hi estiguis, perquè tota la teva família, o bona part de la teva família és amb tu. Ens referim a una solitud diferent: sense els teus companys de classe, sense tot el que t'ha envoltat des que pots recordar. Tot el teu entorn capgirat, tots els teus orígens desarelats. Ni tan sols no ets tu mateix el qui viu en aquest país. Doncs bé, aquesta és la primera impressió que vam rebre nosaltres dues de les experiències que un grupet de nois i noies immigrants ens van relatar.

Quan ens van encarregar la tasca de fer un reportatge sobre els alumnes d'allò que se'n diu Aula d'Acollida vam pensar que no seria gens agradable. Però ara hem pogut veure-la de prop. Ens ha semblat més interessant del que ens pensàvem; fins i tot hem arribat a agafar complicitat per xerrar de coses força més íntimes amb alguns dels seus integrants, més enllà del reportatge.

Molts pensem —i ens hi incloem nosaltres mateixes— que estaria bé canviar de vida, sobretot a la nostra edat. Fugir de tot allò que ens porta problemes i començar de nou. És clar, tot això amb una bona mantenció, de classe turista, i sempre podent tornar a casa en les millors condicions. Doncs bé, això ni més ni menys és el que pensàvem abans de fer el reportatge.

Actualment a Espanya hi habiten 3,7 milions d'immigrants; és a dir, que el 8,4% de la població és immigrant. Això converteix l'Estat espanyol en el quart país europeu en tant per cent de població forana. Els altres tres països que li van al davant són Alemanya, Àustria i Bèlgica. L'any 2004 la comunitat autònoma que va rebre més immigrants va ser Catalunya —parlem d'unes 153.000 persones, aproximadament—, seguida de Madrid, la Comunitat Valenciana i Andalusia. Catalunya té un 11,3% d'estrangers empadronats, una taxa que supera la del conjunt d'Alemanya (9%), per exemple.

És cert que la població d'origen marroquí és la més abundant, però cal destacar que durant l'any passat es va produir una arribada notable de persones provinents de països de l'Est i

d'Amèrica del Sud. De Romania, Bulgària i Ucraïna en va augmentar la presència en termes relatius. També va augmentar la immigració procedent de Bolívia, l'Argentina, l'Equador, Colòmbia, etc. L'arribada de marroquins va disminuir, en termes relatius¹.

Hem de considerar que la gent que emigra cap a altres països no ho fa per amor a conèixer altres cultures i per experimentar noves sensacions. Això només és propi dels països rics, on la gent es pot permetre el luxe de gaudir viatjant. La d'altres indrets ho fa per qüestions de necessitat vital.

En el nostre centre existeix l'Aula d'Acollida: acull alumnes nouvinguts perquè puguin aprendre català al més ràpidament i fàcil possible. Nosaltres vam pensar que la millor manera d'escriure aquest reportatge era donant la paraula als seus protagonistes. Perquè tracta de persones i, qui millor que les persones mateix per explicar les seves vivències? Per això deixarem que les escolteu, que us parlin de la seva pròpia vida. Elles millor que ningú sabran explicar-la.

"Doncs, la meva vida és molt, no sé com ho diria, senzilla. El primer dia que vaig arribar a Catalunya va ser el 15 de novembre. Encara que no vaig entrar a l'escola fins al desembre.

"Per aquell temps ja feia molt de fred i, quan vaig començar l'escola, el que primer em va sobtar era que l'Institut era gegant i que hi havia molta gent. El primer dia vaig estar molt perduda. Només tenia ganes de tornar cap a casa, però el pitjor és que a la tarda

havia de tornar. Allà a l'Argentina, no hi anem pas a la tarda. No fem l'horari partit: o estudies al matí o a la tarda, però no tot alhora...

"El primer dia, tot i que els professors van ser molt amables i vaig poder sentir el Joan parlant castellà (el primer cop i l'últim que l'he sentit fer-ho...), va ser molt trist. Perquè no coneixia res, no coneixia ningú, no coneixia l'idioma i no puc dir que la gent fos desagradable, però no era la meva escola, és clar."

Aquesta sensació de distanciament, de no ser a casa és la que vam rebre al principi de l'entrevista. No se sentien gaire còmodes amb l'entorn, però sí entre elles dues. Estem parlant de la Jésica i de la Kathiely, de l'Argentina i el Brasil respectivament. Cursen tercer d'ESO i tenen la mateixa edat, quinze anys. Al principi ens va costar que parlessin relaxadament amb nosaltres, però a poc a poc van deixar-se anar sense desconfiança.

Tot el que ens va contar la Jésica és força recurrent, si ho jutgem per allò que hem constatat. La majoria de gent no és desagradable, però moltes vegades el que els fa més mal és la indiferència. Elles dues diuen que són pitjor les noies, de molt, ja que són molt més punyeteres i sempre van intentant fer foradet...

"Ara sí, estic molt millor. Un dia normal comença quan em llevo a les vuit del matí. Després, a l'Institut. Un cop arribo, em trobo amb les meves amigues i, normal-

ment, anem a l'aula de les "caracoles" (Aula d'Acollida). Segons quines matèries les faig ja a la meva tutoria, encara que em costa seguir el ritme, perquè tot es fa en català."

A l'Aula d'Acollida el que s'aprèn, bàsicament, és català. A mesura que els alumnes van assolint un bon nivell de llengua, s'incorporen a les seves tutories normals i, de mica en mica, van fent més matèries del curs corresponent.

"Els meus pares, de fet, em van enviar aquí amb la meva àvia perquè jo pogués estudiar. Perquè allà, a l'Argentina, no hi havia gaires oportunitats d'estudiar, ni de mantenir-se correctament. Per exemple, a la meva madrastra, ja feia uns quatre mesos que no li pagaven el sou. Així que em van enviar aquí i ara vivim també amb els nostres tiets. Potser el que trobo més diferent del que ara és casa meva, a part de tots els companys i família que he deixat a l'Argentina, és la manera de fer de la gent. Potser és per això que no surto gaire. Pel

que fa al menjar, doncs, la diferència més gran que hi trobo és el peix. Aquí se'n menja molt, fins i tot massa, de peix."

Potser la Jéscica no és l'exemple més típic: va venir a Catalunya només amb la seva àvia, sense perspectives que cap familiar més proper vingués a viure aquí. La van enviar els seus pares perquè pogués estudiar tota la secundària, com a mínim, a Catalunya.

"Jo sí que tinc ganes de marxar. O potser no. Segons els dies, però sí que hi ha molts dies que m'encantaria marxar cap a l'Argentina. Normalment no surto. Quan arribo a casa, de l'Institut, ja m'hi quedo i faig companyia a la meva àvia i miro la televisió; faig els deures... però no surto mai. Però tot és acostumar-s'hi, diuen... Potser, quan sigui major d'edat, tornaré cap a l'Argentina, però no hi ha res segur. A la millor m'enamoraré aquí i, al final, m'agradarà molt més Catalunya i tot. No s'hi està tampoc tan malament."

Una de les observacions que més ens va impactar va ser adonar-nos que tant la Jéscica com la Kathley són unes noies plenes de vitalitat i d'alegria i que, amb tot, no surten mai. Es tanquen a casa seva. Encara que elles dues són molt amigues, tampoc no queden a les tardes ni als cap de setmana. Tampoc no van d'excursió amb l'Institut. Ambdues afirmen que no ho fan pas pels diners, sinó que senzillament no hi volen anar. Potser perquè els adolescents no parem mai a casa; això ens va sobtar.

"Doncs, un dia de la meva vida és molt similar al de la Jéscica. Em llevo a dos quarts de vuit i vinc cap a l'Institut. Aprenc català amb el Joan o l'Anna i faig altres classes del meu curs. Jo vaig arribar el març de 2004. Encara que a l'abril vaig fer un curs només de català, a l'Institut, no vaig començar les classes fins al setembre del curs vigent.

"El meu pare ja feia dos anys que era aquí i la meva mare, un any. Jo, mentrestant, vivia al Brasil amb la meva germana. De fet, ara ja tinc germans i cunyades, fins i tot, a Valls."

Aquest és el cas més habitual. Primer vénen els progenitors, per tal de garantir un cert nivell econòmic o simplement per intentar trobar una feina i una casa adequades. Tot seguit porten la resta de la família.

"El primer dia de classe va ser terrible. Jo era l'única noia de l'Aula d'Acollida i, a més a més, tot i que havia fet un curs de català, tampoc no l'entenia gaire. En el tema de l'escola faig el mateix que la Jéscica. No cal que ho repeteixi tampoc, oi?"

"Jo no vull marxar pas. Ara tinc gairebé tota la meva família aquí i tampoc no s'hi està malament del tot. La gent està bé en general; el

menjar és una mica dolent i sense gust (jo només menjo del que cuina la meva mare), i Valls és una mica petit. Malgrat tot, hi estic molt bé; molta gent m'ha tractat genial. Al principi de ser aquí, només volia marxar, perquè jo em quedava sola a casa. Els meus pares anaven a treballar i jo no podia sortir al carrer perquè no sabia ni català ni castellà. Ara ja tot està molt millor. El català és difícil, però a poc a poc vaig millorant... Encara que reconec que no xerro gaire en català, tampoc."

Com heu pogut llegir, la Kathiely no té gaires ganes de marxar. Perquè ja té tot un entorn social; la major part de la seva família s'ha establert aquí i ja no veu cap necessitat de marxar cap al seu país d'origen.

També ens vam acostar a l'Aula d'Acollida per conèixer millor els alumnes d'arrels marroquines. Vam parlar breument amb tots ells i vam aprofundir en més temes amb el Mohamed i el Karim, que es van oferir voluntàriament un cop que ens vam presentar a mitja classe i la vam interrompre demanant voluntaris per ser entrevistats. No van dubtar a aixecar la mà per tal de perdre estona de classe, però, un cop ja iniciada l'entrevista, ens va fer la impressió que se sentien incòmodes amb tantes preguntes, per això no van ser gaire clars ni contundents en les respostes. Més aviat desitjaven que aquells minuts inacabables volessin al més ràpidament possible. Semblava que, per falta de confiança o tímidesa, es penedissin d'haver sortit voluntaris. Probablement, si no haguéssim estat per a ells autèntiques desconegudes, hauria estat més fàcil mantenir una conversa d'un caire més personal.

El Karim té catorze anys i viu a Bràfim amb tota la seva família:

"A Catalunya vam venir tota la família junta. Al Marroc no hi ha

gaire feina i el meu pare en necessitava una, perquè nosaltres a casa som sis germans. Fa tres anys que som aquí. Tot i que em va costar aprendre les noves llengües (el català i el castellà), ara les domino totes dues, sobretot el català, gràcies a l'Aula d'Acollida. L'àrab i el català són dues llengües ben diferents, tant per l'alfabet, com per la pronunciació..."

Es tracta d'un dels casos típics de necessitat vital: vénen d'un indret amb pocs recursos; normalment no tenen feina i la família és nombrosa, és a dir, necessiten una feina per a poder tirar endavant una família que depèn d'ells. Decideixen temptar la sort a Occident. Ara bé, qui els garanteix que tot anirà bé? S'endinsen en una aventura que pot acabar bé, però també pot ser que surtin del foc i es posin a les brases. No és gens fàcil prendre una decisió tan important com la de canviar de nació, sabent que potser mai no tornaran a la seva terra d'origen o que potser mai no tornaran a veure la gent estimada. De vegades, potser esperen massa de les nostres terres: quan són aquí, res no és fàcil.

Ens explica, també, com és un dia de cada dia de la seva vida:

"Penso que faig més o menys el que una persona de la meua edat fa normalment, res d'extrafolari. Al matí, em llevo a les vuit, em dutxo i esmorzo. Més tard, vaig a esperar l'autobús que passa cada dia per Bràfim a recollir-nos per portar-nos a l'Institut. Quan arribo a Valls, encara tinc temps de fer petar la xerrada una estona amb els companys, abans d'entrar a classe. Després d'un llarg matí, arriba l'esperada hora del pati que em permet desconnectar de les classes, xerrar i jugar una estona. Torno a classe després de la breu pausa i me'n vaig a dinar al menjador de l'escola. Les classes de la tarda són les que fan més mandra, però també són les que passen més ràpid. A les sis torno a agafar l'autobús i em dirigeixo a Bràfim on, després de berenar, faig els deures, sopo amb la meua família i me'n vaig a dormir per preparar-me per al nou dia que m'espera l'endemà."

Observeu que la rutina del Karim no és gaire diferent de la de qualsevol de nosaltres. Les nostres vides no són tan diferents, només cal que ens fixem que tots tenim les mateixes necessitats.

Quan li vam preguntar si li agradaria tornar al Marroc, va respondre que sí però que, de totes maneres, de vegades ja hi va de vacances. Vam quedar parades perquè, quan li vam preguntar sobre el seu futur, no s'ho va pensar gaire i va tenir molt clar que volia ser futbolista. Pensar en el propi futur i decidir-ne aspectes sol resultar complicat per a un jove de catorze anys. Al Karim, li agrada molt el futbol; amb els seus amics hi juga cada cap de setmana.

El Mohamed és amic del Karim, té dotze anys i també ve del Marroc:

"Fa dos anys que vaig arribar a Catalunya. Visc amb la meua mare, el meu pare i amb els meus quatre germans. Abans que la meua mare, els meus germans i jo arribéssim, el meu pare ja s'havia instal·lat aquí. No sé ben bé per què, però em sembla que per qüestions de feina. Al Marroc no hi ha feina."

Vam notar que parlava tan bé el català com el castellà:

"A casa parlem en àrab, encara que tots també sabem parlar el català i el castellà. El Joan insisteix molt en l'ús del català, potser és per això que l'he après, tot i que no el parlo gaire."

Un dia de la vida del Mohamed és així:

"Em llevo a dos quarts de vuit del matí, em dutxo, em vesteixo, esmorzo i me'n vaig cap a l'Institut. Formo part d'una tutoria normal, però algunes hores les faig a l'Aula d'Acollida, on reforcem, sobretot, la llengua catalana. Al Marroc, l'escola no era tan diferent. L'horari

era de les vuit a les onze del matí i, a la tarda, de quatre a sis, però el que sí que canvia és que aquí hi ha moltes més assignatures. Allà n'hi havia ben poques en comparació amb aquí. Em quedo a dinar a l'Institut, vaig a les classes de la tarda i a les set ja sóc a casa berenant. Després, faig els deures, sopo amb la família i aviat ja sóc al llit descansant per estar l'endemà ben despert."

Ens va explicar que, a l'escola, les notes li anaven bé i que no li agradaria tornar al Marroc, perquè, en un futur, voldria estudiar Informàtica i no li agrada el sistema educatiu del seu país d'origen. A casa té un ordinador i li agrada fer-lo anar.

Ja ho veieu, tant el Mohamed com el Karim tenen una idea clara del que volen ser en un futur, cosa que pot semblar complicada quan s'està ple de vitalitat i joventut i no es pensa en res més que en el present, sense preocupar-se d'allò que vindrà. Cap dels dos, però, va saber respondre quan els van preguntar què els havia sorprès més de Catalunya en arribar-hi.

Una de les diferències més remarcables entre les dues noies (la Jèssica i la Kathiely) i els dos nois (el Mohamed i el Karim) és que les noies van posar més interès en el nostre reportatge i ens van ajudar donant-nos el que realment volíem aconseguir: que ens expliquessin com era un dia de la seva vida d'una forma natural, sense distanciament entre entrevistat i entrevistador. En canvi, els nois van resultar més distants. Vam haver d'insistir-hi més per treure'n un resultat, ja que responien molt breument. No sabem si atribuir-ho al fet que les noies es van sentir còmodes amb algú del seu sexe o a diferències culturals lligades al país d'origen. En tot cas, vam tenir el plaer de conèixer-los, a tots.

Quan anem pel carrer i veiem algú diferent de la majoria, és molt fàcil recórrer al temor, però ens hauríem d'aturar a pensar i veure que tenir por

és optar per la ignorància. Anem de tolerants i d'oberts pel món, però a l'hora de la veritat som una societat molt tancada. Tenim por, por perquè no ens esforcem per conèixer i per comprendre les altres cultures i les seves necessitats. Ens pensem que som els millors i que la nostra paraula és una paraula a seguir. Però qui ho diu que existeixi una forma de viure millor que una altra? Cada cultura té les seves coses bones i les seves coses dolentes, però cap no és superior a les altres.

1. NOTA

Font: "Cataluña, país sin fronteras" a *La Vanguardia*, 25 de maig de 2005.

JESSICA BELTRAN
MARTA PLANA
1r de Batxillerat

L'hàbit de preguntar per tal d'extreure informació dels altres, amb finalitats ben diverses, ha acompanyat els humans des de temps immemorials. Poca o molta, qui no té curiositat per saber què fan els seus veïns? En la nostra opinió, l'entrevista és un gènere periodístic deutor d'aquesta curiositat primordial.

Com a alumnes de Periodisme, una matèria optativa de primer de Batxillerat, ens va tocar estrafer la feina dels periodistes de debò. Un parell de resultats de l'aventura us els presentem aquí. Us agradaran? Ai!

“QUAN VIURE ÉS UN LUXE, ‘OKUPAR’ ÉS UN DRET”

Està mitificat el moviment okupa?

Més que mite existeixen certs prejudicis.

Com ara...

Em refereixo a prejudicis externs. Els okupes estem tipificats com a delinqüents, desarrelats i sovint antisocials.

...delinqüents?

És curiós veritat?... La gent es creu amb el dret de generalitzar i opinar sobre temes que desconeixen completament. El Codi Penal els empara; ens poden qualificar de delinqüents, però obliden que ens mantenim al marge de la societat en tots els aspectes, també legalment. No ens agrada que ens englobin en un terme del qual dissepem en absolut.

Quan has dit que la gent us tractava “d’antisocials i desarrelats”, no estaves generalitzant?

És possible. Vés per on, aquí tens un exemple del poder de les paraules i del mal que poden arribar a fer si no ens aturem a reflexionar en les minories aïllades que formen part de tots els conjunts. Aquesta visió d’universalitat manca en moltes persones. Cal anar amb compte. Les paraules poden arribar a ser l’arma més eficaç.

Si utilitzeu la paraula com a arma de protesta, com és que la majoria de manifestacions okupes —i no estic generalitzant— acaben amb violència?

Bé, jo no he afirmat en cap moment que els okupes utilitzéssim la

Tinc vint-i-cinc anys. Vaig néixer a Barcelona. Tinc un gos, és a dir no el tinc: és. Em declaro apolític i ateu, i no em considero representant de cap ideologia; valc més que un puny esquerre alçat o que una “A” encerclada. El principi i el final de tot és la persona

paraula com a arma, però evidentment, la paraula és un dels mitjans que tenim més a l’abast per protestar contra allò que creiem injust, innecessari i incoherent. La resposta que obtenim per part del sistema cap a aquesta protesta pacífica és la violència.

La paraula genera violència?

No, la paraula en particular no. La confrontació i la ignorància són els veritables responsables d’una violència sovint evitable.

... la ignorància?

Exactament. La ignorància mata. Si defenses uns principis que creus que són els correctes sense haver-los contrastat i eludint els orígens d’aquests principis, ets un ignorant. Ja deus saber a quin tipus de gent faig referència...

Ehem... m’ho imagino... I els orígens okupes? Quins són?

La filosofia okupa al nostre país és una expressió tardana del moviment sorgit en altres països europeus, com ara Alemanya i Holanda. La raó de l’okupa és la seva integració en un sistema organitzatiu que no pretén ser contracultural, sinó que se’ns planteja com una alternativa social força viable.

Ja ho entenc. I el sistema organitzatiu de què parles és el que us condueix a l’okupació d’un determinat local?

En part sí; quan viure és un luxe, okupar és un dret. No ens sentim valorats, ni protegits, ni representats, ni acceptats dins d’una societat capitalista. Ens autoexcloem tot i que no oblidem que malauradament som part d’aquest sistema. En som part, però no hi contribuïm.

És inevitable formar part d’aquest sistema que dius?

Ara per ara és inevitable. Tots en formem part des de ben petits; es podria dir que quan se’ns reconeix la nostra presència al Registre Civil ja formem part de la societat entesa tal

com l'entendem avui en dia. Quan voluntàriament o involuntàriament contribueixes al sistema, ja en formes part. Ara per ara, la llibertat tan sols es pot assolir a nivell particular.

Està bé. Hi ha alguna creença errònia al voltant de l'okupa i el seu entorn?

Sí, n'hi ha. El moviment okupa no distingeix sexes, edats, races ni ideologies. És erroni pensar que tots els okupes pertanyem a una determinada mentalitat. És erroni pensar que la vida que pot portar qualsevol de nosaltres és menys digna que la que pot portar cap altra persona.

Què entens per vida digna?

Els okupes som un col·lectiu ben organitzat; aquesta organització comporta de manera inevitable ser solidaris. No som propietaris, només fem ús de determinats serveis que se'ns ofereixen; si volem ser conscients de la societat ens hem de mantenir ben informats: els okupes tenim televisió; si volem difondre la nostra visió de la societat —publicant per exemple fanzins, articles, etc.— necessitem impresores: els okupes tenim ordinadors. Ser okupa no és sinònim de ser desgraciat, com molts es pensen.

També és erroni pensar que els okupes esteu relacionats amb algun tipus de droga en particular, eh?

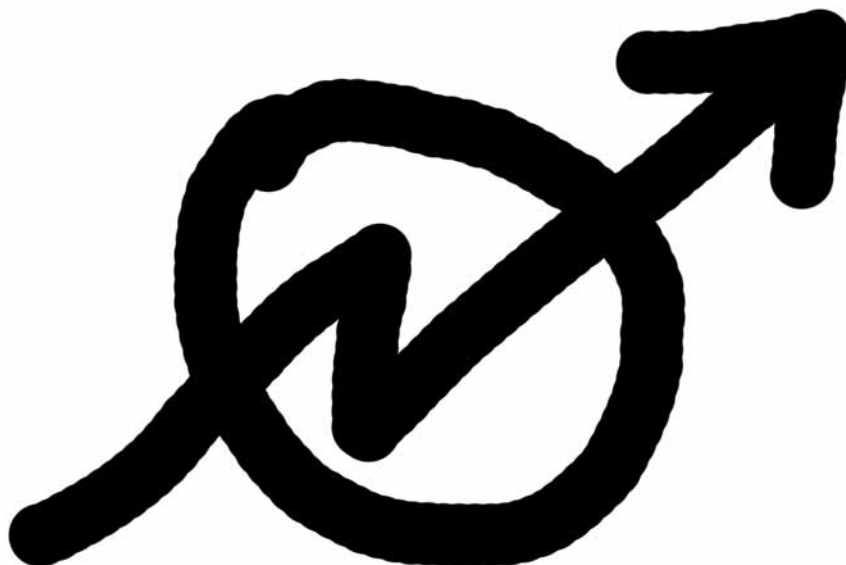
No estrictament. És molt difícil conèixer amb gent que desenvolupa sentiments egoistes com a resultat de la dependència de les drogues. Això no significa que, com a tot arreu, et pots trobar de tot; si per alguna cosa ens caracteritzem els okupes, és per la pluralitat.

Això és tot?

Sí. Per acabar m'agradaria afegir que l'okupa no neix; es fa.

Qui el fa? La societat de la qual us manteniu al marge?

Exactament. Vet aquí la paradoxa.

L'okupa no és un resultat casual sinó una opció a escollir. No és un destí; és una voluntat.

Prou bé...

Cap dubte més?

No, ja en tinc prou; que em fa mandra escriure...

Hahaha

¡Un desalojo...

...otra okupación!"

MANEL ROIG BATISTE
1r de Batxillerat C

“ABANS ÉREM FELIÇOS, ANÀVEM TRANQUILS PER LA VIDA”

En Lluís és agradable, crec que es pot definir amb aquesta sola paraula. Està jubilat des de fa catorze anys i encara té moltíssimes coses per aprendre. Té també molt de temps per atendre la gent. I és que ell ho confessa: li encanta xerrar i compartir experiències. Ara en Lluís viu a Valls, en una masieta dels afores de la ciutat, i es dedica a conrear el camp, cosa que sempre li ha agradat. He de confessar que més d'un cop vam deixar l'entrevista de banda per posar-nos a riure o perquè jo mateixa m'adonava que no hi tenia el cap sinó que simplement escoltava el que em deia i no pensava en res més. Va ser com parlar amb un petit llibre d'història.

Quin any vas néixer?

L'any 1929

Pel que veig has viscut tot un bon tros d'història catalana.

Sí, des del 29, Alfons XIII va inaugurar l'Exposició Universal de Barcelona a la plaça d'Espanya...

Llavors encara hi havia les quatre barres de la plaça d'Espanya, oi?

Sí senyoreta. També la Segona República Espanyola, la crema de convents, la Guerra Civil Espanyola (de l'any 1936 al 1939), la Segona Guerra Mundial, la dictadura de Franco, la transició, la coronació del rei Joan Carles I i la democràcia, o això diuen... (irònic).

Explica una miqueta com i on vas viure la teva infantesa.

La meva infantesa la vaig viure a Barcelona. Recordo a partir dels sis anys; d'abans tinc records molt difuminats... Sé, però, que a cinc anys vaig agafar l'escarlatina, el xarampió i la verola borda. Vaig arribar a estar molt malament, tots els doctors deien que no hi havia res a fer, que no passaria dels cinc anys, però aquí estic gràcies al doctor Torné. A set anys vaig començar l'escola.

Com es deia?

Col·legi Sant Lluís Gonzaga. Fins al 36, que vaig deixar l'escola, el 18 de juny, si no ho recordo malament, quan va començar la revolució. Van

sortir al carrer el POUM, la FAI, la UGT i la CNT, que eren els més radicals. Jo vaig estar des del balcó de casa veient com cremaven els sants, els bancs, les espelmes, les cortines i les pintures de l'església de Sant Pau, tot fet una foguera! Vaig tornar a l'escola el gener del 37, amb vuit anys, i anava a una escola que es deia Sant Erasmo Gener. A la primària ens feien fer poques coses: llegir, escriure, sumar, restar i cal·ligrafia. En un sol llibre hi era tot, menys la cal·ligrafia. Ah!, i també teníem un llibre de lectura que es deia *El primer camarada*. Com que aquesta escola era pròxima al moll, cada dos per tres havíem de sortir esperitats de l'escola perquè el moll era molt sovint bombardejat pels avions nacionals. Així que el meu pare em va treure de l'escola, era molt perillosa. I ens vam traslladar tots a Montjuïc, on teníem una petita masia i una terres. *Buenu*, tots menys l'avi que es va quedar a ciutat. Recordo que, un cop, anant a buscar el pa amb l'àvia, vam haver d'estar més de mitja hora estirats al carrer per protegir-nos de la metralla, perquè estaven bombardejant el Paral·lel i el moll. Imagina-t'ho. L'any 40 vaig tornar a l'escola, al Col·legi Collasso i Gil. El primer que ens feien fer era cantar el *Cara al Sol*, després resar el Pàrenostre i una avemària i llavors començaven les classes de lectura i escriptura. També vaig fer tres anys d'escolà i l'any 43 vaig acabar-ho tot, tant l'escolania com els estudis. Llavors tenia tretze anys, i el

meu pare em va posar a fer d'aprenent de marqueteria, fèiem els dibuixos i les plantilles per pintar les sanefes a les parets.

Ostres, suposo que deus haver treballat en un munt de llocs diferents...

Doncs, primer de marqueteria, després de marroquiner i, més tard, a Fuerzas Eléctricas de Cataluña o el que és el mateix, FECSA, primer de mecànic, després inspector, cobraments especials, canvi de comptadors... Vaig estar-hi trenta-cinc anys. En aquesta empresa hi va treballar també el meu pare bona part de la seva vida. Quan vaig poder, vaig plegar, als seixanta, fora tu! Això és el que vaig ser a petits *rasgus*.

I quines han sigut les teves aficions?

Doncs, era molt afeccionat al billar, però la meva passió és el futbol. De fet, sóc culé i tenia el número de soci 25.343, però me'l vaig vendre quan vaig venir a viure a Valls. També m'encantava el teatre. Jo feia de comparsa a 15 pessetes cada funció; depenent de la nit podia arribar a les 45 pessetes per nit! En aquell temps era moltíssim. Pensa que jo anava a l'escola per només 0'25 cèntims (un ral) de pesseta a la setmana.

La qüestió és que hi havia una vegada una òpera que es deia *L'Africana*. Jo feia de soldadet i estava vigilant el *punte de mando* del vaixell de no sé si Pizarro o Hernán Cortés que anaven a conquerir les amèriques. El decorat era de nit i els indis havien

Lluís Sola

d'assaltar el vaixell. Resulta que el meu tiet era al bàndol dels indis i per fer la gracieta va venir i em va picar amb una porra de fusta al cap, a mi em va rodolar el casc de ferro per terra i mentre m'acotxava per agafar-lo algú em va picar amb un trabuc a l'esquena. A mi em va caure el trabuc i, a més, l'espasa no la podia treure perquè estava rovellada. Un dels indis

es va carregar el teló i tot... I vinga venir més soldats i més indis, és clar tot era una baralla de broma, però vam muntar un sarau que el director italià ens va felicitar, ens va dir que era molt real! Estàvem tan posats en el paper que va sortir a saludar el tenor Hipólito Lázaro, van abaixar el teló i quan va tornar a sortir a saludar nosaltres encara continuàvem barallant-nos! Va ser molt maco, i divertit!

Com veus el món ara? Què hi trobes a faltar?

Trobo a faltar la tranquil·litat —es viu molt de pressa—, la convivència pacífica... Veig el món molt malament!

Per què?

Perquè l'home està destruint el món, se n'aprofita, es destrueix el mateix i destrueix tot el que l'envolta. L'home és egoïsta per naturalesa. Estem en un punt que no sabem on anirem a parar, no veig la solució clara, només Déu ens pot ajudar...

I què recuperaries de tot el que hi

havia a la teva infantesa?

Potser la tranquil·litat de poder deixar la porta oberta. Asseure's a fora l'escala i poder xerrar amb els veïns. Que maca que era l'amistat entre els nens, jugar al carrer al patacò, al botxí... Abans érem feliços, anàvem tranquils per la vida.

I, al contrari, quin creus que és un dels millors invents d'ara?

La televisió.

Per algun motiu en especial?

Perquè sense moure't de casa pots veure el món.

I per acabar, què diries a les noves generacions? Quin és el teu consell?

Jo els diria que escoltessin les persones grans, que han passat moltes dificultats, perquè els servirà de molt. Pot servir-los per viure millor.

JESSICA BELTRAN CASACUBERTA
1r de Batxillerat C

diàleg

CREUS QUE LES VACANCES ESCOLARS ESTAN BEN REPARTIDES?

"Hauríem de fer més vacances durant el curs"

L'alumnat que ha participat en el diàleg considera prou encertada l'actual distribució de les vacances. De totes maneres manifesta que les vacan-

ces d'estiu es podrien retallar un parell de setmanes, afegir-ne una a les de Setmana Santa i repartir alguns dies festius més durant el curs.

El cert és, però, que el calendari escolar per al curs vinent canvia: l'inici de curs està previst per al dilluns dia 12 de setembre de 2005 —s'avança tres dies— per finalitzar les classes el

dia 22 de juny de 2006. A canvi els centres comptaran amb un dia més de lliure disposició. Tres menys un igual a dos. Si les matemàtiques no fallen, el curs 2005-2006 disposarà, a priori, de dos dies lectius més.

Ester Oliva, 3r ESO A

"A mi ja m'està bé aquesta distribució de les vacances. Malgrat tot, crec que hauríem de fer-ne més durant el curs, sense canviar les de l'estiu."

Jordi Serra, 3r ESO B

"Jo crec que les vacances de tres mesos de l'estiu són massa llargues, i que s'haurien de treure dues setmanes i se n'hauria de posar una a Setmana Santa i una entre Nadal i Setmana Santa."

Marta Solé, 3r ESO A

"Les vacances podrien repartir-se de manera diferent. Podríem fer més dies de festa durant el curs i menys a l'estiu, encara que a l'estiu es fa més pesat i costa més treballar per causes com poden ser la calor, xafogor..."

Natàlia Olivé, 3r ESO C

"Jo penso que les vacances estan prou bé. Les vacances d'estiu s'aprofiten al màxim, i les de Setmana Santa i Nadal són un pèl curtes. No m'agrada la idea que treguin dies de vacances."

Maria Soberano, 3r ESO A

"L'actual distribució ja estava bé. Crec que les vacances han estat ben repartides, ja que si hem de començar més aviat és pesat fer classes amb calor, tant per als alumnes com per als professors. En definitiva, no tinc res a dir contra les vacances escolars assignades."

Jordi Salvadó, 3r ESO C

"Jo trobo que la distribució de les vacances està força ben estructurada, però jo les distribuiria d'una manera diferent: començaria el curs més aviat i escurçaria les vacances d'hivern i allargaria les d'estiu, perquè fa més calor i ens divertim més."

Roser Roselló, 3r ESO A

"Jo trobo que l'actual distribució ja està bé, però quan arriba el final de les vacances, jo jaestic cansada de tants dies d'estiu. Trobo que hauríem de començar potser un o dos dies abans i aquests dies que traurien de vacances haurien de repartir-los entre dies de col·le."

Gerard Tarragó, 3r ESO D

"Jo treuria una setmana a final de curs i la posaria per Setmana Santa. Apujaria el sou als professors i, als que han de tenir algun fill, els donaria tres setmanes més de permís."

Francesc Llagostera, 3r ESO B

"Jo crec que la distribució de les vacances ja està bé com està. Però trobo que no fem prou vacances per Setmana Santa."

Maximiliano González, 3r ESO D

"Les vacances, per mi, estan ben estructurades, de totes maneres trauria les dues setmanes de vacances del mes de setembre i les posaria al juny, que és quan comença a fer calor i vols acabar el curs després de tot un any de col·le."

Roger Cardó, 3r ESO C

"Penso que s'haurien de posar més dies de festa durant el curs sense treure dies de l'estiu."

Josep Bartra, 3r ESO B

Jo hi estaria d'acord, dependent dels dies que fossin. Per tres o quatre dies no passa res, però per més, sí. Jo el que faria és per cada més de classe fer una setmana de festa, així no es faria tan pesat el curs."

Si Mohamed El Cadi Samir,
3r ESO A

"Crec que haurien d'estar més ben distribuïdes. Per exemple: les vacances d'estiu són més llargues, per això hem d'afegir alguns dies de més a Setmana Santa. Sí, jo crec que es podrien treure els primers dies de setembre i posar-los a Setmana Santa."

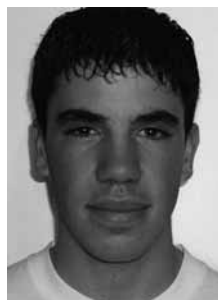
Mari Revelles, 3r ESO B

"Trobo que sí, que estan bé les vacances que fem. Però crec que per Setmana Santa hauriem de fer més dies: treure una setmana de l'estiu i posar-la per Setmana Santa, però per la resta crec que ja està bé!, perquè fer classe a l'estiu fa peresa per la calor que fa."

Àngela Roca, 3r ESO B

"Penso que les vacances d'estiu són massa llargues, perquè s'oblida tot el que has estudiat durant el curs. Jo faria dos mesos de vacances a l'estiu, que serien el juliol i l'agost. Després, el mes que queda el posaria entre els mesos escolars. La primera quinzena de setembre també faria vacances."

Toni Puig, 3r ESO B

"Jo penso que ja està bé, perquè a l'estiu fa molta calor per estudiar i l'alternança de treballar i estudiar és una mica cansat."

Karina Garriga, 3r ESO C

"En general crec que les vacances estan ben distribuïdes, tot i que en els mesos en què no n'hi ha, hi hauria d'haver almenys un dia de vacances, així no es faria tan pesat passar aquell mes. Al juny, les vacances haurien de ser del mes sencer i durar fins al començament del mes de setembre; les de Nadal i Setmana Santa ja són proporcionals als dies treballats, però al febrer i a l'abril hi hauria d'haver com a mínim un dia festiu."

Júlia Pérez, 3r ESO D

"La distribució de les vacances no m'agrada gaire, ja que, de vacances, en fem poques i són molt curtes. Estem més temps estudiant que fent vacances i no podem tenir gaire temps per passar-nos-ho bé. Jo canviaria la distribució: les vacances d'estiu haurien de durar més i les de Setmana Santa també, perquè el tercer trimestre és més llarg que els altres i necessitem uns dies per descansar després d'estar dos trimestres estudiant."

TEMPS MODERNS

Si comparem els costums dels nostres pares amb els nostres, o fins i tot, m'atreveria a dir, els nostres amb els de gent una mica més jove, ens adonem que moltes coses ara són diferents.

Una de les causes suposo que és l'ús de les noves tecnologies. Aparells sofisticats, moderns, d'investigació, de lluita, d'oci, de treball... Entre tots ens estan proporcionant una vida més còmoda. Les criatures substitueixen molts dels jocs "de tota la vida", jocs d'imaginació, de societat, per altres que tan sols consisteixen a passar hores davant una pantalla. També són substituïdes moltes converses cara a cara pels mòbils o pels xats. Com pot ser que actualment una criatura aprengui abans com funciona un mòbil, un ordinador o una televisió que a sumar, llegir i escriure?

Una altra causa suposo que és el moment social que ens toca viure. Abans la gent era una mica hipòcrita; inculta, potser. Només es creia el que deia el capellà del poble, sense intentar meditar els discursos. Tot plegat era una mica contradictori. La gent no

anava a l'escola; la vida li ho ensenyava tot i creixia molt més intel·ligent, amb més picardia que actualment que s'estudia tants anys.

L'entrada de la dona al món laboral, posa en dificultat la relació nen-família. Els nens passen bona part del temps fent activitats extraescolars, per no estar sols a casa cada tarda. L'educació rebuda no és, ni de bon tros, la que es pot obtenir amb els pares al costat.

Els maltractaments, els problemes de l'alimentació, depressions, suïcidis... un seguit de desgràcies que omplen els minuts dels telenotícies i les pàgines del diaris.

La vida actual no és com la d'abans, ni de molt! Uns diran que actualment és més fàcil; uns altres, més complicada. La modernitat i la comoditat l'han modificada en poc temps completament, i potser encara no estàvem preparats per a tanta innovació perquè, en general, s'ha perdut una manera de viure més social, amb més civisme.

JORDI MATEU TUDÓ
2n de Batxillerat

TOT EL DRET DEL MÓN

Des de fa algunes setmanes es permet a Espanya el casament entre persones del mateix sexe. D'aquest tema se n'ha parlat molt i se'n parla encara, perquè el matrimoni homosexual ha estat vist tradicionalment amb mals ulls.

L'Església i la majoria de partits polítics sempre s'hi han posicionat en contra, ja que la seva concepció de família és la tradicional: formada per un pare, una mare i els fills. El matrimoni entre persones del mateix sexe no tan sols no ha estat permès fins ara, sinó que socialment una relació homosexual no ha estat ben acceptada. En canvi, amb el govern actual s'ha fet un pas enda-

vant i s'ha legalitzat el casament homosexual. Per fi, aquestes parelles tindran els mateixos drets que les altres.

En el tema de l'amor i els sentiments tothom té el dret a decidir què vol fer amb la seva vida, perquè els homosexuals són persones tan normals com les altres, i pensar el contrari és una equivocació. A més, vivim en una democràcia on els ciutadans i les ciutadanes tenim uns drets i unes llibertats iguals per a tots. I ara, si el teu amor és del mateix sexe i voleu formar una família, hi teniu tot el dret del món.

MARI RODRIGUEZ CUMPLIDO
1r de Batxillerat D

INDECISIÓ

M'han dit que escrigui un article d'opinió, però no puc. Estic de baixa; baixa per estrès. I és que ningú no pot arribar a imaginar-se que difícil que pot arribar a ser triar un tema adient per a una revista... i un acaba per estressar-se, meditant-hi.

Si buscava temes generals, topava amb la llosa de la sobreinformació: ja està escrit tot de tots els temes, i qualsevol opinió que se'n doni és un calc descarat d'algú altre. I els plagis d'idees ara ja no estan de moda.

Si buscava temes més propers, les opcions s'escurçaven, però les dificultats s'engrandien. És difícil donar l'opinió intentant no ferir cap "sensibilitat". Corres el perill de semblar un pedant.

Així, podria haver parlat dels vuitanta anys de l'institut, el tema recurrent per obligació d'aquest any; però no ho faré. No és bo que la gent s'avorreixi llegint.

Podria haver parlat de la duríssima tasca d'ésser estudiant (modèsties a part), i de la progressiva degeneració d'ètica i maneres que la canalla dels instituts, en general, estem patint. Però tampoc no ho faré; diuen que no convé buscar-se enemics en les pròpies files.

Podria haver tractat el nivell docent del professorat. Però si en el propi camp és difícil no molestar ningú, infinitament més ho és en el camp contrari.

Podria haver escrit sobre el futur de l'institut, la invasió imminent de maquinària en el nostre centre i la pedanteria informàtica en la qual està caient el sistema educatiu, però tampoc no ho faré. No és escaient aquest tema, i menys en els temps que corren.

I entre una cosa i altra, no he trobat cap tema prou bo per parlar-ne. I, per adobar-ho, m'he estressat... Al final utilitzaré l'últim recurs, com fa tothom avui en dia: buscaré a Internet un text prou escaient per a colar-lo i fer-lo passar per meu. I tal dia farà un any.

GERARD PICÓ VIÑAS
2n de Batxillerat

CARNET DE CONDUIR PER PUNTS: PEDAGOGIA O REINCIDÈNCIA?

Sembla que la consellera Montserrat Tura ha trobat la solució al problema dels conductors que no respecten les normes de seguretat vial i posen en perill la seva vida i la dels altres conductors: el carnet de conduir per punts.

Actualment no se sanciona la reincidència en si, sinó que si algun conductor comet una infracció rep la corresponent sanció econòmica, o penal, si s'escau, i, depenent del tipus d'infracció, podrà continuar conduint. En canvi, amb el nou sistema —amb el legítim objectiu de reduir l'elevat nivell de sinistralitat— la reincidència es pagarà molt cara.

Personalment hi estic en contra, perquè sembla un joc, i del que es tracta és de reduir l'accidentalitat a les nostres carreteres i no de guanyar o perdre punts. Modestament, crec que es podrien proposar altres mètodes més efectius com ara incrementar el nombre de mossos d'esquadra a les carreteres, posar més radars per a controlar la velocitat, augmentar els dispositius de seguretat i, sobretot, millorar les carreteres i els paviments dels punts negres de les nostres vies.

Per finalitzar, m'agradaria comentar que, amb el carnet per punts, moltes vegades pagaran justos per pecadors; és a dir, que és una malifeta que

un conductor que mai no comet infraccions i, pel motiu que sigui, en comet una, li retirin punts. Perquè segur que n'hi ha altres que fan infraccions pitjors continuament i queden impunes. És cert que amb els sistemes de control actuals aquesta situació també es pot donar, però hi ha menys possibilitats que es produeixi la retirada del carnet de conduir.

IDOIA FORASTER FRANCH
1r de Batxillerat D

30 m²

Aquests dies, tant per la televisió com per altres mitjans, ens hem assabentat d'una proposta del govern relacionada amb un dels temes més importants que avui en dia ens afecta a tots, particularment els joves, per tal de solucionar el problema de l'accés a l'habitatge: la construcció, sobretot a Barcelona, de pisos de trenta metres quadrats.

Em sembla una vergonya que, a causa dels preus elevadíssims dels habitatges, es proposi al jovent de viure en una superfície tan exageradament petita. I què me'n dieu, del preu de venda d'aquests pisos? Perquè ja ha arribat a orelles de molta gent que el metre quadrat rondarà els sis mil euros: trenta milions de les antigues pessetes per un pis de trenta metres quadrats!

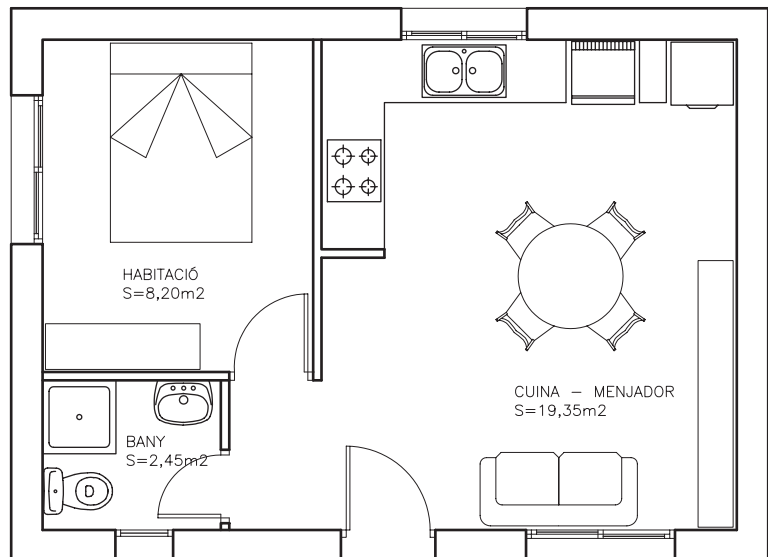
La gent s'està tornant boja, compren i compren encara que els preus pugin i pugin. I molts dels que compren ho fan pensant que l'any que ve,

o fins i tot al cap de sis mesos, l'habitatge que volen comprar ja haurà pujat de preu, mig milió o un milió més, i els sortirà encara més car.

Què farem els joves el dia que ens

plantejem de comprar el nostre habitatge?

JUDITH INVERNÓN ABELLÀ
1r de Batxillerat D

UN NOU ESCENARI EDUCATIU: INTEGRAR LES TIC A L'AULA

L'IES Jaume Huguet es consolida com a centre pioner en la implementació de les tecnologies de la informació i la comunicació en la docència i l'aprenentatge

L'IES Jaume Huguet-Antiga és un dels vuit centres de tot Catalunya seleccionats per endegar un projecte pilot de recerca i d'innovació docent. L'objectiu general del Projecte es concreta a implementar d'una forma generalitzada les tecnologies de la informació i la comunicació

(TIC) a les aules i utilitzar-les integrades en el currículum, amb la finalitat de desenvolupar una docència de màxima qualitat que garanteixi als estudiants l'aprenentatge i el desenvolupament de capacitats personals i professionals.

Ens trobem davant un nou escenari educatiu, que descriu una manera determinada de concebre l'educació escolar, la manera com ens relacionem, com aprenem i què aprenem, com accedim a la cultura i a quina cultura accedim.

Els inicis

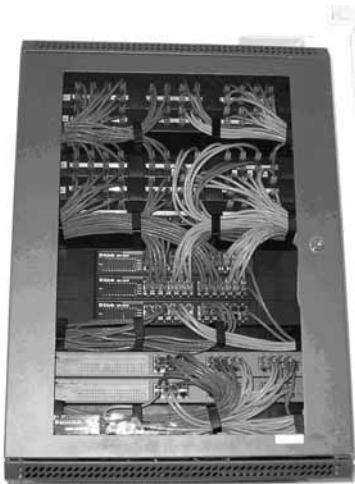
L'any 2001 l'IES Jaume Huguet-Antiga Escola del Treball va signar el primer contracte-programa amb el departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya per desenvolupar

un Pla Estratègic. En aquest contracte el centre vallenc es comprometia bàsicament a impulsar una estratègia explícita, que es concretaria en el *Pla Estratègic d'incorporació de les TIC en els processos de gestió i d'ensenyament*

i aprenentatge aprovat pel Claustre i pel Consell Escolar. Malgrat que seria fals considerar que fins aleshores no s'havien anat millorant les activitats que es fan a l'institut, sí que s'ha de remarcar que els canvis més rellevants que s'han produït en els darrers anys han estat possibles gràcies a l'esforç del professorat i a la introducció progressiva de les tecnologies de la informació i de la comunicació en tots els àmbits de la vida educativa. Han estat anys de treball intens, cosa que ha permès situar l'IES Jaume Huguet-Antiga Escola del Treball com un centre de primera línia dins el panorama educatiu català. Precisament durant tots aquests anys s'han produït avenços molt significatius en el món de l'ensenyament.

La consolidació

Un cop acabat aquest primer contracte-programa, l'institut va estar en disposició de fer una passa més, la qual cosa quedà reflectida en el fet d'haver estat seleccionat com a centre pilot en el *Programa experimental d'integració avançada de les TIC en els processos d'ensenyament i aprenentatge 2005-07* que endega la Direcció

S'ha ampliat el nombre de racks i de servidors. Es disposa d'accés wireless (sense fils) en totes les zones de tots els edificis.

General d'Ordenació i Innovació Educativa. En aquest context, el departament d'Educació ha assumit una forta inversió en infraestructures i en un considerable equipament TIC per al centre.

El nostre institut compta amb una infraestructura TIC molt sofisticada, que exigeix alhora unes enormes implicacions tècniques, operatives i de gestió. Actualment s'ha cablejat integralment el centre amb la finalitat que totes les aules tinguin connexió a internet amb banda ampla per mitjà de quatre ADSL de 16 Mbps. L'edifici central està connectat amb l'annex de Batxillerat amb quatre enllaços de fibra òptica.

També està dotat d'una xarxa local (intranet) d'alta prestació i d'un portal virtual adreçat a tots els membres de la comunitat educativa i a les persones que cerquen informació sobre el centre.

Els nous equipaments amb què l'administració ens ha dotat —122 ordina-

dors de sobretaula, 48 portàtils, 4 canons de projecció, material perifèric divers (impressores, escàners...)—, s'han d'afegir als que ja teníem, cosa que permetrà que es puguin fer servir ordinadors en molts espais de l'institut i que hi hagi un bon nombre d'aules disponibles per a impartir docència amb l'entorn tecnològic.

Els reptes de futur

Però aquesta aposta en infraestructures i equipaments situa l'èmfasi no tant en les pròpies característiques tecnològiques, sinó més aviat en la decisió estratègica que han d'assumir la direcció del centre i l'equip de professors perquè aquesta implantació TIC serveixi millor els destinataris dels serveis de la nostra institució. El Projecte ha de superar els aspectes més tecnològics de les TIC per a ubicar-se en un canvi educatiu, conceptual i curricular. Des del centre s'entén que aquest nou Projecte que s'endegarà vol inci-

dir en una visió alternativa de l'ensenyament i l'aprenentatge que es basi a construir i a compartir coneixements, que es basi en estratègies didàctiques d'aprenentatge col·laboratiu, en la coresponsabilitat de professors i d'alumnes en l'aprenentatge i en una forta implicació dels pares i dels altres agents comunitaris.

Des de l'àmbit de l'equip directiu cal dissenyar i desenvolupar un Projecte que afavoreixi la reflexió conjunta del professorat sobre els criteris en què s'ha de basar la docència i sobre les condicions de la seva posada en marxa. Des de l'àmbit dels equips docents implicats en la innovació, el Projecte possibilita que el professorat elabori una proposta de formació de l'alumnat de secundària mitjançant el disseny i el desenvolupament d'unes pràctiques que promoguin la construcció significativa del coneixement en mitjans educatius mediatz electrònicament.

S'han establert diferents línies d'actuació per a impulsar l'ús de les TIC en la docència, d'acord amb la potencialitat que aquestes poden tenir si es posen adequadament al servei del projecte educatiu. Les principals actuacions es concreten en les següents línies:

Millora del desenvolupament de la docència:

- Elaborar projectes d'innovació docent en el si dels departaments.
- Elaborar i implantar un programa de formació per al professorat, un programa destinat a consolidar les habilitats informàtiques i a conèixer les aplicacions de les noves tecnologies en la docència.

Recursos materials i noves tecnologies:

- Potenciar el Servei de Recursos i Suport TIC (SRISTIC) amb l'objectiu de centralitzar les feines tècniques, de donar suport al desenvolupament de l'ús de les TIC en la docència i de continuar amb el desenvolupament del campus virtual.

JHAET virtual és un portal que fa més propers i accessibles, des de qualsevol ordinador del centre o des de casa, els diferents recursos i serveis que ofereix l'institut, tot garantint la privacitat de les dades personals.

- Elaborar un pla general d'infraestructures.
- Elaborar un pla de gestió integral de l'equipament tecnològic.
- Definir i desenvolupar el projecte JHAET Virtual.
- Potenciar l'ús d'un entorn de treball virtual compartit, el DotNetNuke.
- Consolidar els nous aplicatius i desenvolupar un sistema integrat d'informació.

Impulsar el desenvolupament organitzatiu:

- Revisar i redissenyar el sistema organitzatiu del centre.
- Crear grups de treball.
- Crear la comissió de coordinació i seguiment del Projecte.
- Millorar els sistemes d'informació i de gestió del coneixement.
- Elaborar un pla de comunicació i de dinamització per als estudiants.

Aquests reptes no han de suposar cap problema. Han de ser una oportunitat, un instrument per a fer replantejar el que es fa i el que es farà, i per a impulsar els canvis necessaris que han de donar resposta a les actuals necessitats i demandes de la societat. En el món de l'ensenyament les inèrcies són, de vegades, inevitables. Per això és molt important de vetllar per la consolidació d'un esperit i d'un esforç de millora, els quals requereixen, indispensablement, la co-responsabilitat de tots els agents implicats, i el de l'Administració en particular. Creiem fermament en el paper crucial que les institucions educatives han de desenvolupar en el context de la societat del coneixement. Ens trobem en un moment històric de canvi i de transformació i entenem que aquest Projecte d'Innovació Educativa ha de protagonitzar noves formes de lideratge per al nostre centre. El nostre desig i la nostra voluntat són poder-ho aconseguir.

EMÍLIA MOLAS
Coordinadora Pedagògica

48 ordinadors portàtils.

15 aules equipades amb ordinadors d'última generació per impartir docència.

PREMI BALDIRI REIXACH: El mar

Era un dilluns a l'hora del pati quan dues de les professores que impartim classe de Llengua Catalana a primer cicle d'ESO, l'Anna Grau i jo, vam començar a parlar sobre el tema del treball per al Premi Baldiri Reixach d'enguany. Tot s'ha de dir, estàvem poc motivades, i una de les causes fonamentals era la falta de l'ímpetu inicial que ens donava la M. Mercè Vidal.

Vam estar parlant-ne molta estona per decidir finalment que el tirariem endavant. Una de les causes que ens hi animà, fou el fet de pensar que la M. Mercè —persona decidida, treballadora i incansable professional— probablement faria un altre treball a la seva nova feina i segurament estaria prou orgullosa de les seves antigues companyes i de la seva tasca quan sabés que, després de set cursos seguits presentant-nos al concurs, aquest any hi tornàvem. Aquest estiu caminant per la platja se m'acudí que el mar podria ser el tema de treball. El nostre centre està ubicat en un indret prou a prop de la costa per dedicar un petit homenatge a aquest company infatigable i etern que acompanya la nostra cultura i la nostra història, el mar. Per a nosaltres, que estem tan acostumats a veure'l, forma part de les nostres vides: en gaudim, ens hi relaxem, en vivim... I quina manera més bonica hi ha de conèixer-lo que treballar-lo a l'aula i ser conscients que sempre ha estat al nostre costat, present, com a testimoni d'infininitat d'històries dels nostres avantpassats?

Podríem dir que és la nostra aportació a un element de la natura que ens acompanya en la nostra condició humana, tant estiu com hivern, tant en

l'alegria com en la tristesa, tant des de petits com ja d'adults....

Sense rumiar-nos-ho més, vam posar fil a l'agulla i vam parlar-ne amb les companyes que també imparteixen classe al primer cicle d'ESO: la Isabel B., la Tona, la Fàtima, la Rosa, la Isabel T. i la Montse. Els va semblar correcte el tema i —com cada any— vam començar a imaginar-nos el format de presentació del treball. Aquest és un tema recurrent, ja que és on ens cal esmerçar més imaginació: “que si una caixa en forma de vaixell que s'obri pel mig i llavors... que si una plataforma que recordi les onades del mar... ens podrien ajudar els professors del departament de Tecnologia...” Ja ho vèiem davant nostre.

I d'aquesta il·lusió inicial que ens anàvem encomanant, va sorgir el primer pas: el format en paper DIN-A 3 i en dues tonalitats de blau diferents. Quedaria molt maco!

Per a la següent reunió d'equip docent vam elaborar un esquema general on tinguessin cabuda totes les àrees que hi volguessin participar.

Partint d'aquest punt, els professors de primer cicle van començar a pensar com podrien encabir els continguts curriculars de les seves matèries en el tema comú. Encarar aquesta tasca no va ser fàcil, ja que en un principi ens superava l'amplitud de conceptes a tractar i sobretot, calia una bona coordinació. La necessitat de donar-li un lligam adequat per transmetre la informació ens va fer fusionar la vessant pedagògica amb l'estructura final.

Així vam crear la relació que el mar pot tenir amb cada una de les àrees del currículum, des de les més tècniques fins a les més poètiques. És

possible. Des de fa vuit cursos sempre és possible. Els professors cavil·len la manera de bastir i donar forma a un treball que es va construint amb l'aportació —més petita o més gran— de tothom. Vam observar el mar des de diferents vessants i des d'un punt de vista interdisciplinari, vam anar col·locant les peces en la realització del nostre recull, passant per totes les àrees, per tots els alumnes i per tots els professors de primer cicle.

I finalment, quan faltava una setmana per al termini de lliurament dels treballs, hi havia sobre les taules de l'aula de català tres caixes de peix, boniques per la seva austeritat, amb tres dossiers immensos posats a dins. Uns trossos de xarxes dels pescadors de Tarragona embellien l'entorn i feien de bressol als nostres quaderns marítims. Amb les càmeres de fotografiar vam immortalitzar el moment, que ens va fer recordar aquell dia, a la sala de professors, quan pensàvem si iniciàvem el Baldiri o el deixàvem córrer...

TERESA MORALES

ORATOR

L'IES Jaume Huguet guanya una borsa d'estudis a la Gran Bretanya

El departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya convoca cada any un concurs de borses d'estudis per a estades de grups escolars a l'estranger. El departament de Llengües Estrangeres del centre va presentar un projecte per tal de poder completar les tasques endegades durant aquest curs dintre del marc del Projecte Orator, el qual impulsa la millora de l'ensenyament-aprenentatge de les llengües estrangeres mitjançant projectes innovadors, i està promogut pel departament d'Educació

de la Generalitat. Aquest projecte està dirigit als alumnes de primer de Batxillerat dins de l'assignatura d'Anglès i, interdisciplinàriament, amb el departament de Llengües i Cultura Clàssiques, atès que estudia la petjada del món romà a les ciutats de Tarragona i Bath.

L'esmentada borsa d'estudis consisteix en una estada a la ciutat anglesa de Bath, des del 19 de juny fins al 2 de juliol. Durem a terme un programa d'estudis molt interessant amb les activitats habituals que inclou qualsevol

viatge d'estudis a l'estranger, com és el fet d'assistir a classes o realitzar excursions relacionades amb l'estudi dels romans a Tarragona i al Regne Unit, que és el nostre tema d'estudi.

Així doncs, només ens resta finalitzar el darrer tram del curs abans de començar la nostra aventura amb els romans i el Regne Unit. Els professors implicats, Montserrat Montalà, Pilar Izquierdo i Antoni Marsal estem molt il·lusionats amb aquest projecte que, de ben segur, serà molt enriquidor per a tots.

PREMI NACIONAL DON BOSCO

Andreu Oller i Joan Lozano, alumnes del Cicle Formatiu de Grau Superior de Desenvolupament de Projectes Mecànics, van guanyar un premi estatal d'innovació tecnològica dotat amb 2.200 €

Tot va començar amb una idea aparentment simple i com aquell qui no vol la cosa. L'esforç i la dedicació dels estudiants Andreu Oller i Joan Lozano van convertir aquella idea en el projecte guanyador d'un certamen d'àmbit estatal, el Premio Nacional Don Bosco, en el qual l'IES Jaume Huguet ha deixat el llistó ben alt.

Andreu Oller i Joan Lozano són dos joves estudiants del Cicle Formatiu

de Grau Superior de Desenvolupament de Projectes Mecànics de la nostra Escola. L'Andreu és de Vilabella i el Joan és d'Alcover. Es varen conèixer fa uns quants anys a l'IES Jaume Huguet. Arran de les seves vivències conjuntes i del seu tarannà s'han fet amics inseparables i alhora complementaris. De seguida es van posar d'acord a intentar aquesta fita. Començaren, doncs, a perfilar la idea del projecte que, al cap de mig any, els

faria guanyar un premi.

La primera bona notícia no va tardar a arribar. Una vegada tancat el període d'inscripció al Premi Nacional Don Bosco, durant el mes de novembre, el jurat havia de fer una preselecció dels treballs que serien candidats a guanyar la divuitena edició d'aquest certamen. Els autors dels projectes preseleccionats haurien d'anar a Saragossa, pel mes de febrer, a presentar els projectes. En total hi hagué

quaranta-cinc treballs preseleccionats, tots relacionats amb la recerca, la innovació i la tecnologia. Un dels projectes escollits en aquesta primera fase portava per títol *Màquina mescladora de terres per a la millora del conreu*, de l'IES Jaume Huguet de Valls. S'havia de presentar el 23 de febrer, a un quart de dues del migdia, a Saragossa.

A partir d'aquí, l'Andreu i el Joan varen començar a treballar i a donar forma al seu projecte: un treball totalment innovador i que té com a objectiu solucionar els problemes de la vida diària de les persones que viuen en campaments del tercer món, on les necessitats són molt bàsiques i, a vegades, poden passar desapercebudes per a la majoria de gent del món occidental. Es tracta d'una màquina barrejadora de terres per a aconseguir la millora del conreu en països pobres. L'originalitat del seu projecte és que l'invent dissenyat permet barrejar arena del desert amb compostatge de la zona, al mateix campament on després es podrà ja conrear amb garanties de germinació. D'aquesta manera s'estalvien despeses de transport i la productivitat és màxima, ja que amb una sola màquina es pot solucionar la vida de diversos campaments, cosa que contribueix a la dispersió de la població, ja que, gràcies a l'invent, l'extensió de terra conreable es preveu que augmenti gradualment.

Varen ser uns mesos, des del novembre i fins al febrer, durant els quals aquests dos joves projectistes i inventors no distingien entre el dia i la nit ni entre els diumenges i els dilluns. Una vegada assolit el disseny de la màquina, van introduir-se en el camp de la investigació per veure l'eficàcia

que podia tenir en el conreu de diferents hortalisses la barreja de terres, cosa que hipotèticament farà la màquina quan esdevingui realitat. En aquest punt vàrem rebre el suport, l'assessorament i la col·laboració de la ONG Associació Catalana d'Amics del Poble Sahrauí i de l'Institut de Recerca i Tecnologies Agroalimentàries.

Després de preparar tot el treball i la maqueta del projecte, i d'aconseguir una acurada presentació, polits els últims detalls durant el darrer cap de setmana, la darrera nit va ser maratoniana. A l'últim, amb les corbates i les americanes que no cabien a les maletes, el dia 22 de febrer arribem a Saragossa enmig de la nevada més considerable dels darrers anys en aquella ciutat. Són moltes les anècdotes divertides i no tan divertides que

podríem explicar. Quan arribarem i veiérem la quantitat i la qualitat dels treballs que concorrien al Premi, l'Andreu i el Joan s'esperonaren a muntar la maqueta del seu projecte i a assajar una bona presentació per a l'endemà.

Una vegada feta la presentació-examen a porta tancada, calia esperar el veredict del jurat. Felicitment es decantà a favor nostre i donà als nostres alumnes la possibilitat de fabricar la seva màquina i de convertir-la en realitat. De moment, part dels 2.200 € obtinguts en el Premi ja els han invertit en la patent a nivell nacional de la seva idea.

És difícil de transmetre la sensació que et queda com a coordinador del projecte, quan sents per un altaveu que el treball que amb ganes, il·lusió i entusiasme han realitzat dos joves estudiants, als quals has intentat transmetre la confiança que dóna la constància del dia a dia, esdevé guanyador. És una vivència inoblidable que, juntament amb la satisfacció de la feina ben feta, anima des d'aquestes ratlles a la participació en futures edicions d'aquest Premi o en altres certàmens per tal de potenciar l'esperit científic i tecnològic que la nostra Escola ha divulgat des de la seva fundació, ara fa vuitanta anys.

L'Andreu i el Joan hauran estat dos alumnes més de la nostra Escola, una Escola que de ben segur sempre recordaran i on aquest curs obtenen el seu títol de Tècnic Superior, que els obre la porta dels estudis d'Enginyeria Tècnica Mecànica que volen iniciar l'any vinent. Molta sort a tots dos!

JOSEP M. SOLER
Departament de Fabricació Mecànica

GRAVACIÓ D'UN PROGRAMA DE RÀDIO

Som consumistes els joves?

Es alumnes de la matèria optativa de Periodisme de 1r de Batxillerat, vam passar una enquesta a cent alumnes del nostre centre amb l'objectiu de poder explicar els resultats obtinguts en un programa de ràdio de mitja hora de durada i que va emetre Ona Valls. El tema principal d'aquest programa era el consumisme i com que els enquestats eren alumnes del nostre centre hem cregut oportú de presentar-vos ara els resultats. Vam passar les enquestes a diferents classes del nostre Institut: a una de quart d'ESO, a una de primer de batxillerat, a una de segon de batxillerat i, finalment, a una classe d'un cicle de grau mitjà de Gestió Administrativa.

Vam enquestar, de forma anònima, cent joves que tenen entre quinze i dinou anys i els vam preguntar si tenien paga, en què es gastaven els diners de què disposaven, quant es gastaven aproximadament en un mes, quin és el preu màxim que estarien disposats a pagar per uns pantalons, si s'operarien mitjançant cirurgia estètica si els preus fossin més assequibles, si tenien mòbil, si consideraven que l'aspecte físic influïa en l'opinió que ens fem dels altres, si tenien algun referent estètic al qual imitaven i, finalment, com els agradaria veure's d'aquí a cinc anys.

Aquestes enquestes tenien com a objectiu esbrinar si els joves del nostre país som realment consumistes, quines són les nostres *previsiones de futur*, etc. En definitiva, conèixer una franja d'edat de la nostra població que, des de l'anonimat, ens permetés descobrir alguns trets característics dels joves d'avui.

Els resultats que vam obtenir són els

següents: quant a les noies, cal remarcar que la majoria no disposen de paga pel que fa a la franja d'edat dels quinze als disset; a partir dels divuit, però, quasi totes en tenen. Principalment destinen els diners a comprar-se roba, tot i que moltes també se'ls gasten en tabac. Contràriament al que molts ens imaginàvem, els cosmètics tenen poca importància en les despeses habituals de les noies, ja que aquests productes representen un tant per cent de despesa força baix.

En canvi, els nois, majoritàriament, no disposen de paga, tret d'alguns que afirmen que sí. El tabac i l'alcohol són els productes més consumits pel sector masculí jove de la nostra societat, encara que la tecnologia també hi té un paper important. Molts declaren que també es gasten els diners en altres coses, tot i que no especifiquen en quines.

Les noies acostumen a gastar-se, aproximadament, entre trenta i cinquanta euros mensuals. Els nois, a mesura que augmenta l'edat, tal com hem vist reflectit en les nostres enquestes, es gasten quantitats superiors de diners; molts entre cinquanta i vuitanta euros i, bastants, fins i tot sobrepassen els cent. Malgrat tot, el sector masculí mai no es gastaria més de cinquanta euros per a comprar-se uns pantalons, amb l'excepció d'algun jove de divuit o dinou anys que afirma que en gastaria vuitanta o més de cent si calgués. La majoria de les noies tampoc no es gastaria més de cinquanta euros. Això demostra que, encara que la roba és un producte molt consumit, la majoria de joves no volen gastar gaire comprant-ne.

Un aspecte que ens ha sorprès bas-

tant és la mena de respostes que hem obtingut a la següent pregunta de l'enquesta: *Si els preus fossin més assequibles, rectificaries alguna part del teu cos mitjançant cirurgia estètica?* Cal reconèixer que la majoria diu que no en rectificaria cap, però, d'altra banda, molts i moltes dels que han dit que sí en rectificarien més d'una. En general, a les noies els agradaria retocar-se les cuixes, els malucs, la panxa, el nas, els pits i, algunes, les orelles. Pel que fa als nois, n'hi ha hagut pocs que hagin dit que sí, i, els que ho han fet, afirmen que s'operarien el nas, el cabell, la cara i el cul. Aquesta tendència a somiar un *cos perfecte*, marcada pels estrictes canons de bellesa de la nostra societat, és la que ha provocat bona part de les anorèxies del nostre país. Aquests canons ens són imposats a tot arreu: a la televisió, a les revistes, a les botigues de roba, etc. Són, doncs, una conseqüència evident del consumisme. Ens mostren de manera indirecta, però clara, com han de ser els nois i les noies per tal de ser macos i acceptats per la societat. Fan que aquell que és una mica gras, que té les orelles grans o els pits petits se senti avergonyit d'ell mateix i que, per tant, consumeixi els productes que, segons les campanyes publicitàries, el faran sentir feliç i a gust amb ell mateix. L'arma que utilitzen és la pròpia inseguetat dels consumidors.

Un altre immens punt de consum, i una font inesgotable de beneficis, és la telefonia mòbil. En les nostres enquestes, hi ha ben poca gent que digui que no té telèfon mòbil i, tot i que això no és estrany, és una constatació que cal remarcar. Darrerament, s'està creant una espècie de dependència cap a un aparell que anys enrere era descon-

gut. Tothom feia el mateix que fem nosaltres, però sense telèfon mòbil i no en tenien pas cap necessitat diària. Avui en dia, per contra, ha esdevingut un element indispensable i és, sens dubte, una conseqüència més de la velocitat del nostre ritme de vida. La mitjana mensual de diners destinats a recàrregues va des dels deu fins als cinquanta euros, al a dir però que la majoria dels enquestats acostuma a recarregar-ne entre deu i vint-i-cinc. Podem dir que tant nois com noies estan igualats quant a l'adquisició d'aquest aparell aparentment *vital*.

També, com a conseqüència del nostre model de societat, l'aspecte físic adopta un paper fonamental en la primera impressió que tenim quan coneixem algú. Vam preguntar si creien que l'aspecte físic influïa en aquesta opinió, i només el 10% dels enquestats van respondre que no. Ben mirat, és força lògic ja que, des de sempre, la nostra societat ha intentat classificar les persones segons l'aspecte físic i, inevitablement, nosaltres també les hi

classifiquem. Com pot algú dir, doncs, que la nostra societat no és materialista i, a la vegada, consumista?

De totes maneres, sembla que la majoria dels joves no tenen cap referent estètic al qual intentin imitar, encara que alguns d'ells afirmen que segueixen l'estètica punk, skin o heavy. Una noia concreta més i diu que té com a referent estètic la Nicole Kidman. No és també culpa de la societat que hi hagi persones que pretenguin ser com algú altre? No seria molt millor que hi hagués pluralitat de pensaments i d'idees? Cal seguir un corrent estètic determinat per poder pensar d'una manera determinada? Definitivament, l'afany de fer-nos a tots iguals i amb els mateixos pensaments té poc èxit entre els enquestats, cosa que ens sembla molt bé. De tota manera creiem que el pitjor encara ha d'arribar...

Finalment, vam preguntar-los com els agradaria trobar-se d'aquí a cinc anys: amb cotxe propi, amb casa pròpia, viatjant sovint a països exòtics,

tenint molta roba per elegir, podent-se permetre anar a la perruqueria sovint, parlant més idiomes, havent iniciat o acabat estudis universitaris, compaginant estudis i treball, participant en alguna ONG o vivint en zones rurals retirades dels nuclis urbans?

Entre les noies, les opcions que van triomfar més van ser les de tenir cotxe i casa propis, i de disposar de molta roba per elegir. A algunes d'elles també els agradaria viure en zones rurals retirades dels nuclis urbans i viatjar sovint a països exòtics i, a força més, haver iniciat o acabat una carrera universitària o poder compaginar estudis i feina.

Els nois no van dubtar a triar, TOTS, l'opció de tenir cotxe propi i, encara que a alguns també els agradaria tenir casa pròpia, prefereixen tenir l'oportunitat de viatjar sovint a països exòtics. Els més grans també voldrien haver iniciat o acabat una carrera universitària.

Va haver-hi pocs enquestats que escollissin l'opció de poder parlar més idiomes, fet força curiós, ja que saber diverses llengües ens dóna molt de bagatge cultural, ens enriqueix i, alhora, ens ajuda a comprendre millor la cultura dels altres països.

En definitiva, vam poder constatar que els joves d'avui en dia som realment força consumistes, encara que creiem que no podem comparar els habitants de la nostra zona amb els d'una metròpoli, ja que aquests darrers ho són considerablement més. És clar, però, que si els joves som consumistes és perquè ens *obliguen* a consumir i, de vegades, considerem que algun producte d'allò més insignificant és indispensable.

JESSICA BELTRAN
ALBA FERNÁNDEZ
EMÍLIA FORT
MARTA PLANA
MANEL ROIG
1r de Batxillerat

Un total de 22 alumnes havien de presentar el Treball de Recerca aquest curs 2004-05. Durant el 2n trimestre del curs passat ja s'encetaren tot un seguit de tutories adreçades a assessorar l'alumnat respecte què és un treball de recerca, els diferents tipus de treballs, els aspectes formals i les parts que ha de tenir. Així mateix, també es revisaren a través d'Internet i a la Biblioteca del centre alguns models de treballs de recerca d'anys anteriors. A partir d'aquí l'alumne calia que comencés a decidir el seu treball i que consultés amb alguns professors per decidir qui els faria de tutor. Durant el 3r trimestre ja calia tenir-ho clar: l'alumne havia de començar a planificar el guió del seu

treball juntament amb el tutor. Es tractava de marxar de vacances d'estiu podent posar fil a l'agulla a la feina.

Durant el 1r trimestre d'aquest curs s'havia d'enllestir per tal de presentar-lo tornant de vacances de Nadal. Dels 22 alumnes, 18 el van presentar dins el termini; la resta té fins a finals del mes d'abril per fer les modificacions oportunes.

La majoria de departaments del Centre han estat implicats en l'assessorament de treballs de recerca. Concretament, 6 treballs van ser dirigits pel departament de Ciències, 5 pel d'Humanitats, 1 pel d'Idiomes, 1 pel de Psicologia, 2 pel d'Educació Física i 3 pel de Tecnologia.

Treballs de recerca 2004-05

LAURA LLORACH JIMÉNEZ

Asma i exercici físic entre els alumnes de l'IES Jaume Huguet

Estudi sobre la incidència de l'asma al nostre centre i demostració que la pràctica d'activitat física en persones asmàtiques resulta beneficiosa.

XAVIER MARTÍNEZ BARTRA

Síntesi arqueològica sobre la civilització micènica

Investigació sobre l'apogeu, l'expansió comercial i la desaparició sobtada d'aquesta enigmàtica civilització del primer mil·lenni aC.

MIREIA MONTSERRAT MARTÍ

La batalla de l'Ebre

Treball de recerca que fa una introducció a la Guerra Civil però que se centra en la batalla de l'Ebre (desenvolupament de la batalla, visita a les zones més afectades de la batalla i entrevista a persones que hi van ser).

JORDI MUSTÉ ARMENGOL

Els Bonsais

Treball sobre les necessitats, les tècniques de formació i manteniment dels bonsais. També consta d'un apartat sobre els estils, les eines, una enquesta i una pràctica de trasplantament i poda.

JORDI MATEU TUDÓ

Construcció d'un habitatge

Mostra, a grans trets, un projecte constructiu d'un habitatge unifamiliar, aprofundint en la planificació i les instal·lacions necessàries, tenint en compte les normes d'obligat compliment i la normativa urbanística de l'ajuntament.

GERARD PICÓ VIÑAS

Dubbing

Treball que gira al voltant del món del doblatge de pel·lícules, i on es detallen tots els aspectes d'aquest sector: des dels seus orígens fins als processos actuals, els estudis de gravació, els professionals del doblatge i la traducció i l'adaptació dels guions.

ALEX MARTINEZ BANÚS

A l'entorn de l'espectacle, equips de

so i il·luminació

El treball dona una explicació general de tot el muntatge d'una orquestra, grup d'espectacles, disco-mòbil... Hom explica des del muntatge mecànic fins a la connexió de les clavilles.

FRANCESC AMAT GUASCH

Elements de la festa: un tomb pels orígens

Catalunya té una gran riquesa cultural amb molts elements que participen de la festa. Aquest treball intenta explicar d'on provenen figures com la mulassa o l'àliga, les quals tenen orígens mil·lenaris.

ISMAEL GENÉ MARTÍNEZ

Montserrat

Treball de recerca sobre les característiques i idiosincràsia del santuari de Montserrat: la formació de la muntanya, la història, l'escolania...

CARMEN REBOLLO LINARES

La sociedad de la postguerra reflejada en tres novelas

Investigació sobre diversos aspectes

polítics, socials i econòmics de la societat espanyola de la postguerra civil a través de tres novel·les ambientades en aquesta època.

GERARD MIQUEL TEIXIDÓ

Comparació de la mitologia clàssica amb l'hebrea

Comparació de dues cultures aparentment diferents a través dels mites. L'establiment de punts de contacte permet extreure unes conclusions que van més enllà de la mitologia

MARTA GARRIGA BATALLA

Jo sóc zero positiu, i tu?

Treball de recerca que pretén descobrir quin és el grup sanguini més abundant en la població en general.

ARNAU DALIT RECASENS

L'ecosistema del riu Francolí al seu pas per Picamoixons

Recull de totes les plantes i animals que s'han pogut identificar en el llit del curs del riu Francolí al seu pas per Picamoixons i per les zones properes de conreu.

M. JESÚS ZAZO OLMO

L'expressió plàstica en l'infant

Aproximació a l'estudi del dibuix en

l'etapa infantil. El treball consta d'una part pràctica a l'escola Baltasar Segú.

RAIMOND VENDRELL FORNÉ

Els panells fotovoltaics

Treball sobre l'energia solar fotovoltaica i els seus components en una instal·lació d'aquest tipus en una casa.

INGRID GONZÁLEZ LLAMBRICH

Hepatitis de prop

Treball de recerca que intenta explicar què és l'hepatitis, quins tipus d'hepatitis existeixen, com podem prevenir-la, quines són les zones més afectades...

quadern de viatges

4t D'ESO: VIATGE A TENERIFE

14/03/05

Hem començat el viatge molt atrafegats. L'aeroport és estressant i veure aquelles cues que no s'acaben mai... Abans d'enlairar-nos, a la una del migdia, alguns de nosaltres estàvem molt nerviosos perquè no havíem volat mai. El viatge en avió se'ns ha fet llarg i pesat, i això que hem tingut un vol molt tranquil. En baixar de l'avió el primer que hem notat és que feia més calor i més sol que a casa nostra. Les temperatures són de 20°C aproximadament i això ens permet portar roba d'estiu.

Un autobús ens ha dut fins a l'hotel, a la població de Las Caletillas. Ens hem repartit en habitacions de 3 o 4 persones i ens hi hem instal·lat. L'hotel és força agradable. Avui ens hem cansat molt, de manera que hem anat a dormir aviat, després de córrer d'una habitació a l'altra. Els professors que ens acompanyen són l'Andreu Ruiz, l'Anna Moliner i el Felip Brunet.

15/03/05

Després d'esmorzar els professors ja ens han renyat per les queixes que van rebre la nit passada. Com si no n'haguéssim tingut prou hem tornat a pujar en un autobús (a les illes Canàries en diuen "guagua") per anar al Teide. Abans d'arribar a dalt de la muntanya hem vist una "tarta" prop de la carretera, que és una paret on es veuen les capes de les diferents erupcions volcàniques, cadascuna d'un color diferent. Des d'allí hem vist l'observatori astronòmic del Teide i hem visitat un petit museu dedicat als volcans de l'illa.

Els habitants de Tenerife ens han dit que érem afortunats i desafortunats alhora. Desafortunats perquè el telefèric que ens duia al cim estava fora de servei i només podríem pujar fins aquelles roques tan famoses que sortien als bitllets de 1.000 pessetes. Però afortunats perquè des del peu del volcà es pot veure molt poques vegades el cim nevat. Una cosa que cal

destacar és que allà dalt hi hem trobat molts catalans.

Després de dinar al Teide hem anat a la ciutat universitària de La Laguna, l'antiga capital de l'illa. És la ciutat que va servir de model a l'hora de fundar moltes ciutats de l'Amèrica del Sud. En acabar la visita hem tornat a l'hotel i hem vist que també hi havia molts gallecs. En principi hi ha hagut una mica de mal ambient, però ens hem fet amics aviat.

16/03/05

Aquest matí l'hem tingut lliure. Alguns han optat per anar a la piscina a gaudir de les activitats lúdiques que ens proporcionava l'hotel i altres hem preferit quedar-nos a descansar una estoneta més.

A la tarda, després de dinar i d'haver descansat per pair-lo, hem anat caminant pel passeig marítim de Las Caletillas fins al poble veí, on hem visitat l'església de la Mare de Déu de la

Candela. En resum, avui ha estat un dia força tranquil durant el qual cadascú ha fet el que més li ha agradat.

17/03/05

Al matí teníem molta son, ja que ahir a la nit molts vam sortir i, com que ens hem adormit, hem provocat un canvi en els plans que hi havia per avui. Hem perdut l'autobús que ens havia de portar a la platja de Las Américas, un dels llocs amb més afluència turística de Tenerife, i al final hem hagut d'agafar-ne un altre que sortia més tard. Finalment, quan hem aconseguit arribar-hi, hem pujat en vaixell per fer un passeig per la zona.

Durant el passeig amb vaixell hem vist diversos cetacis com ara caps d'olla i dofins. Ha estat un passeig molt entretingut. Encara que molts alumnes s'han marejat, també s'ho han passat bé, ja que a més de la visió espectacular dels dofins saltant al voltant del vaixell ens hem pogut banyar al mig del mar. L'aigua estava tan gelada que fins i tot feia mal als ossos; però ha estat divertit. Allí, hem girat cua sota la respectuosa mirada de Los Gigantes, uns enormes penya-segats dignes d'admirar. Durant el viatge de tornada, hem vist com moltes gavines s'acostaven al nostre vaixell per agafar al vol els ossos de pollastre que els hem llançat per la borda i que ens havíem menjat per dinar. Al cap d'una estona, els mariners del vaixell ens han obsequiat amb licor de plàtan servit en bótes de cuir i copes de cava.

18/03/05

Hem tornat a tenir el matí lliure i l'hem aprofitat per anar a la piscina d'aigua marina que l'hotel té vora el mar. També teníem la possibilitat de banyarnos en alguna cala propera a l'hotel però hem decidit no anar-hi perquè la costa de Tenerife és plena d'esmolades i negres roques volcàniques i no resulta gaire agradable caminar-hi per sobre.

Hem dinat d'hora i a la tarda hem anat a la capital de l'illa, Santa Cruz

de Tenerife, una ciutat coneguda perquè té una gran quantitat de botigues de regals i electrònica. Allí hem pogut fer un passeig lliure i comprar algun regal per als nostres pares i amics. Durant el viatge de tornada a l'hotel en autobús hem conegut unes noies canàries que s'han sorprès de sentir-nos parlar en català...

19/03/05

Després d'esmorzar hem agafat l'autobús que ens esperava davant de l'hotel. Hem fet un tomb molt llarg i pesat recorrent mitja illa abans d'arribar al poble d'Icod de los Vinos, on hi ha el famós arbre mil-lenari, el *drago*. Allí hi ha un jardí ple d'uns llangardaixos enormes, que s'amaguen quan ens veuen. De fet, tot Tenerife és ple de llangardaixos.

Hem dinat durant el viatge i a la tarda hem tornat a anar a Santa Cruz on hem visitat la plaça d'Espanya i el modern auditori de la ciutat, obra de l'arquitecte valencià Santiago Calatrava. Després de fer un passeig hem tornat a l'hotel i hem anat a veure per la televisió el partit de futbol Barça-Deportivo de La Corunya amb uns amics gallecs que s'estan al mateix passadís de l'hotel que nosaltres. El partit l'ha guanyat el Barça 1-0 amb un gol de Giuly. Després de sopar hem sortit a fora de l'hotel, com cada nit.

20/03/05

Avui, per variar, hem tingut el dia lliure. Al matí hem anat a la piscina. A la tarda, la majoria de gent s'ha quedat a l'hotel veient *El Senyor dels Anells* per la televisió, i uns quants hem anat a la platja. Però els que hem anat a la platja ho hem passat força malament, ja que les pedres feien un mal als peus!

A la nit, els professors ens han fet fer les maletes. Quan hem acabat, tots hem anat a fer un tomb per la platja i com que és l'última nit, ens han deixat sortir més estona.

21/03/05

De bon de matí ja hem hagut de recollir-ho tot, i després ens hem acomiadat dels gallecs, que marxaven al matí. Quin matí més avorrit! El nostre vol s'ha retardat per culpa de la boira que dificultava la visibilitat a Barcelona. En arribar-hi ja hem notat un lleuger canvi de temperatura. Des de l'aeroport, hem agafat un autobús que ens ha dut a Valls. Allí hem vist la família, que ja feia vuit dies que no la vèiem. Després de les abraçades i els petons, cadascú ha anat cap a casa seva. Tot i que estem molt cansats, ha valgut la pena. Sempre recordarem aquest viatge a Tenerife que, potser sense saber-ho, ja comencem a enyorar.

ANECDOTARI

15/03/05 La Laguna

Després de fer, al matí, una excursió al Teide, a la tarda vam fer una parada a la ciutat universitària de La Laguna i vam aprofitar el viatge per passejar-hi. Mentre caminàvem per un carrer, vaig notar que havia trepitjat una cosa estranya de color negre que es movia, i em vaig sorprendre. Després, vaig mirar enrere i encara vaig quedar més sorprès quan vaig veure un ocell negre força gros que movia les ales i piulava per terra. Havia trepitjat lleugerament aquell ocell que havia sortit corrent de dins unes plantes que hi havia al carrer. Vaig decidir seguir caminant i deixar estar l'ocell. Em va saber greu haver-lo trepitjat però, després de pensar-hi, vaig creure que aquell ocell ja devia estar ferit abans que el trepitgés, perquè un ocell sa hauria sortit volant i no correria per terra. I, segurament, s'havia amagat dins les plantes per protegir-se i havia sortit perquè s'havia espantat quan va notar que s'acostava un grup de gent caminant.

19/3/05 Santa Cruz de Tenerife

Vam anar a Santa Cruz a la tarda i l'autocar, que ja ens havia portat a veure el *drago* mil-lenari al matí, ens

va deixar dins el port mercantil d'aquesta ciutat. Quan vam baixar de l'autocar ens vam posar a caminar

seguint una tanca de reixes que separava el port d'una avinguda, tot esperant trobar una sortida. La caminada es feia llarga i quan vam veure que la tanca no tenia sortida i érem lluny del lloc per on havíem entrat, vam decidir que tots (alumnes i professors) saltàrem la tanca. En aquell moment ens vam trobar uns nens que també la saltaven amb estris per anar a pescar al port. Cadascú va saltar de la manera que li va anar millor i, quan ja gairebé tots havíem saltat, el cotxe del guàrdia de seguretat del port es va aturar davant nostre. Llavors, el Felip va par-

lar amb ell i va justificar el nostre acte explicant-li que l'autocar ens havia deixat dins el port, que no sabíem cap altra manera de sortir-ne i que no coneixíem aquell lloc perquè no érem d'allí. El guàrdia ens va entendre, ens va deixar estar i se'n va anar. En aquell moment, el guàrdia tenia un grup de nens pescant clandestinament en unes roques just darrere seu.

MARC JUAN
IVET VALVERDE
RAQUEL VIÑAU
JOEL VILANOVA
4t d'ESO

CICLES FORMATIUS: VIATGE D'ESTUDIS A EIVISSA

Del 12 al 18 de març del 2005
(Alumnes de CFGM de Comerç, de Gestió Administrativa i d'Instal·lacions Elèctriques)

BREU DIETARI

12-III-2005

El punt de partida del nostre viatge d'estudis a Eivissa és l'estació de RENFE de Tarragona, on ens hem trobat a les vuit del matí per desplaçar-nos amb tren fins a l'aeroport de Barcelona. Familiars i amics ens han acomiadat a l'estació. A l'aeroport, un cop facturades les maletes, hem tingut temps per a veure les botigues Free

Shopping i per a comprar-hi. Per a alguns de nosaltres començaven els nervis, ja que era la primera vegada que pujàvem en un avió. La veritat, però, és que gairebé sense adonar-nos-en hem arribat feliçment a Eivissa. I de seguida ens hem pogut instal·lar a l'hotel Bergantín de Sant Antoni.

A la tarda, els professors que ens acompanyen, la Belén i l'Ismael, i els alumnes que hi hem volgut anar hem fet una visita a Eivissa capital, concretament al barri més típic de la ciutat, Dalt Vila, on hem vist les muralles, la catedral i els carrerons més bonics.

Això ha estat el primer dia.

13-III-2005

Avui diumenge hem visitat Sant Antoni durant el matí; i a la tarda ens hem entretingut per les instal·lacions esportives de què disposa l'hotel.

14-III-2005

Hem començat la setmana llogant un cotxe, amb el qual ens hem dirigit cap a la ciutat d'Eivissa, que hem visitat detingudament: monuments, zones comercials i zones lúdiques.

15-III-2005

Avui dimarts tornem a llogar un ALTRE

cotxe i anem cap a l'oest de l'illa: Cala Bassa, Cala Conta, Cala Terida, Cala Vedella, el poble de Sant Josep de sa Talaia, Ses Salines... i tornem cap a Sant Antoni.

16-III-2005

Emprenem un altre viatge; avui cap al nord: Sant Rafel, Portinatx, Sant Joan de Labritja, Cala de Sant Vicenç, Santa Eulàlia del riu i Eivissa.

17-III-2005

Toca una mica de descans i ens hem quedat a l'hotel, a gaudir de les instal·lacions esportives durant tot el matí. A la tarda hem anat a comprar a Sant Antoni mateix.

18-III-2005

Ja ha arribat el dia de tornar cap a casa. A les nou del matí sortim de l'hotel en direcció a l'aeroport. Facturem les maletes i embarquem. A les dues del migdia ja som a Barcelona. Hem hagut de córrer una mica per a agafar el tren cap a Tarragona, perquè teníem el temps just. A les quatre de la tarda ja som a l'estació de Tarragona i ens hi esperem els familiars i els amics.

UN ALTRE CURS QUE S'ACABA

Felicitats!

Aquest curs 2004-2005 ja s'acaba i coincideix amb l'estrena d'aquest nou mitjà de comunicació, la revista **reviScola**. Volem felicitar l'equip del centre que ha tingut la idea d'engegar aquest projecte, ja que a l'AMiPA estem convençuts que és important facilitar tota la informació que es pugui i per tots els mitjans disponibles.

La vista enrere

Acabem un altre curs i arriba el moment de mirar enrere i de fer les oportunes valoracions. Des de l'Associació considerem que el curs ha estat positiu, tot i que encara queden moltes coses per fer. Vam començar amb molts projectes i, de mica en mica, els anem completant; amb noves fites, que anem assolint entre tots i que no tenen cap altra intenció que la de millorar la gestió i donar-vos un millor servei.

També és cert que alguns objectius encara no s'han completat, però, per desgràcia, el temps del qual disposem és el que és, i els «quatre gats» que componem l'òrgan de govern de l'Associació, la junta i els vocals, fem el que podem amb el temps que tenim. Però d'una cosa sí que no heu de dubtar pas: treballarem perquè totes les fites que teníem marcades s'assoleixin.

La feina que no es veu

De vegades costa valorar la feina feta, ja que sempre hi ha actuacions que no es veuen. Per exemple, hi ha qui es creu que l'AMiPA només organitza les festes de Sant Joan Bosco i de Fi de curs. «Ah! Sí... i a l'agost repartiu els llibres». Naturalment, darrere hi ha molta més feina de la que es pot imaginar. Com ja

us explicàvem en el full de *La Finestra de l'AMiPA*, ens reunim el primer dimarts de cada mes i els dies que cal quan s'està organitzant algun acte important. Ara que s'acosta el final del curs, gairebé ens reunim cada setmana. En aquestes reunions, a les quals tots esteu convidats, fem un repàs dels temes que estan en marxa i proposem noves iniciatives o donem respostes als problemes que van sorgint. Les nostres responsabilitats les hem repartides així:

La presidenta, Dolors Rovirosa, a més de planificar i dirigir l'Associació assisteix regularment a les reunions que convoca l'Ajuntament i a les que convoquen altres associacions de mares i pares per tractar dels temes que són d'interès general a totes les AMiPA de Valls. També resol els problemes de gestió (registre, juljat...) ja que l'Associació genera una important quantitat de paperassa. Pel que fa a la part administrativa, Jordi Cartanyà està fent una feina impressionant per informatitzar totes les dades de gestió i de comptabilitat. També dirigeix i assessora l'organització dels actes festius. Joan Segura aporta la seva experiència de fa molts anys a la junta de l'Associació i s'encarrega dels temes interns de l'AMiPA.

La resta de voluntariosos vocals de la junta donem el suport necessari als membres de la junta i ens repartim la feina en funció de la disponibilitat de cadascun de nosaltres o de les demandes internes. Així Jordi Picó, un altre veterà de la Junta, participa de forma activa en l'organització i en la supervisió dels actes que preparem. Mercè Martí, un veritable 4x4 de la gestió i de les relacions públiques, és l'enllaç de l'Associació en tots els temes que tenen a veure amb l'àmbit educatiu de fora del centre. Assisteix regularment a totes les trobades que fa l'associació amb altres AMiPA i es coordina amb els altres centres vallencs; a més assisteix a

les reunions que organitza l'Ajuntament per proposar activitats per als centres educatius, com ara la conferència que va tenir lloc el passat 12 de maig.

Ana Lorenzo ens proporciona una comunicació efectiva i una ràpida resposta en les nostres relacions amb l'Institut. D'aquesta manera aconseguim que la comunicació sigui fluida i efectiva. Això no vol dir pas que ens posem sempre d'acord amb el centre; el que sí que podem assegurar, però, és que la comunicació funciona, i que la disponibilitat i la col·laboració són molt satisfactoris. Josep Maria Salvador ens dona tot el suport en temes informàtics, encara que la seva feina habitual no li permet dedicar tot el temps que ell voldria a l'Associació. Yolanda Casacuberta, juntament amb el Sr. Picó i a les ordres del Sr. Cartanyà, té una participació activa i decidida en la complicada organització dels actes festius. Joan Ródenas s'ha encarregat de les diferents seccions esportives que hi ha hagut al centre. Aquest any, malauradament, no hem pogut completar cap equip esportiu. Marcos Puig s'encarrega de les publicacions i de la comunicació externa de l'associació i ben aviat posarà en funcionament la web de l'AMiPA. A més hi ha un grup de vocals sense atribucions definides que treballen donant el suport necessari quan convé.

I aquest resum és l'explicació del que fem a l'AMiPA. Com diem sempre, ESTEU TOTS CONVIDATS a participar en el bon funcionament d'aquesta, la vostra, associació.

Curs 2005-2006

Aprofitem aquest espai per a informar-vos dels projectes que, a curt termini, l'Associació té previst de dur a terme.

Llibres

Enguany també ens encarregarem de gestionar l'adquisició i el repartiment dels llibres als associats. No us podem informar encara de les dates concretes del pagament ni del lliurament (que, com sempre, es farà a finals d'agost), ja que aquest any estem estudiant altres opcions i, en el moment de tancar l'edició de la revista, encara estem negociant amb les distribuïdores per trobar l'oferta que millor ens convingui.

Activitats extraescolars

Per al curs vinent volem canviar el procediment d'inscripció per a les activitats extraescolars. Ens ha semblat que fer-ho al mes de setembre no deixa gaire marge de decisió per a les mares i els pares, de manera que a final de curs us oferirem una llista de les activitats que proposarem per al curs vinent; així disposareu de més temps per a planificar-ho. També volem donar l'oportunitat de fer les activitats a la tarda, perquè hi hagi més possibilitats de combinació per

als alumnes. Estem preparant, també, activitats per als pares (informàtica, teatre, idiomes...).

A final d'aquest curs editarem un altra *Finestra* per donar-vos tota la informació sobre els llibres i les activitats extraescolars.

Dèficit

Sí. Tenim un dèficit important i és el que més mal ens fa, a tots. És el dèficit de participació. Des de l'Associació no ens cansarem mai de repetir que l'AMiPA som tots i que necessitem la vostra col·laboració. Us animem a venir a les reunions que portem a terme i a col·laborar amb l'Associació. Si us manca informació, no dubteu a posar-vos en contacte amb nosaltres i a demanar-nos-la.

Som membres de la FAPAES

Què és la FAPAES? Una eina al nostre abast

L'AMiPA de l'IES Jaume Huguet està

associada, com moltes altres associacions de mares i pares a la FAPAES (Federació d'Associacions de Pares i Mares d'Alumnes d'Ensenyament Secundari de Catalunya), i està formada per gent d'arreu, amb ideologia i procedència social ben diferent. Ara bé, tots tenim un objectiu comú: "l'aprenentatge d'ensenyar-educar; amb la finalitat d'aconseguir una millor qualitat de l'ensenyament públic del nostre país".

La FAPAES es converteix en un interlocutor amb les administracions sobre els problemes que afecten l'educació dels nostres fills; també esdevé un grup d'usuaris important a l'hora de negociar amb empreses que donen serveis a les associacions de pares i mares. Per això poden oferir assegurances de responsabilitat civil, serveis de monitors, colònies... a un preu molt competitiu. També ofereix als seus associats un ampli assessorament legislatiu sobre els temes relacionats amb el departament d'Educació, consells escolars, matriculacions i també els ajuts i subvencions que poden sol·licitar les famílies. Us convidem a visitar la pàgina web de la Federació: www.fapaes.net.

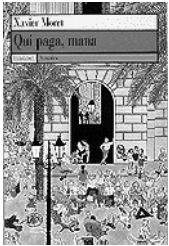

visita la nostra web

www.iesjaumehuguet.org

LLIBRES

Qui paga, mana
de Xavier Moret

Qui paga, mana narra les "aventures" —o potser és millor dir les desventures— de Max Riera, un escriptor i guionista de còmics fracassat que sobreviu a la plaça Reial. És un dels pocs hippies que queden. Un antic company seu de classe, convertit en tot un home de negocis, li fa un encàrrec: escriure un guió per a una telenovel·la. Des

del punt de vista de Max Riera, lleial als ideals d'una època passada, Xavier Moret aconsegueix que el lector se submergeixi en l'ambient d'una Barcelona en la qual l'abús del poder, l'especulació urbana i el deliri yuppie es respiren per tot arreu. La vida dels personatges de la novel·la és idèntica al guió que han encarregat a Max Riera. Lentament, Max es veurà involucrat en una sèrie d'esdeveniments als quals haurà de fer front.

Aquesta novel·la és una bona forma de mostrar fins a quin punt està corrompuda la nostra societat, tot fent passar una bona estona al lector. Encara que esdevé una mica fantasiosa en algunes oca-

sions, *Qui paga, mana* retrata el context barceloní de fa uns quants anys; una època que va desconcertar quasi tota una generació. A través de Max Riera, personatge inadaptat en aquesta nova situació, observem la visió crítica, no tan sols del món dels yuppies, sinó també de la transformació que experimenta la ciutat tot just després dels Jocs Olímpics de 1992. D'altra banda, a Xavier Moret no li manca la ironia a l'hora de relatar-nos fets i situacions com la d'una mare enganxada a tots els "culebrons" televisius, la d'un empresari inculte i prepotent que té el despatx ple de llibres perquè el seu assessor estètic així li ho aconsella, la d'un "hacker" de menys de

quinze anys capaç d'entrar a la base de dades d'una important multinacional...

En definitiva, *Qui paga, mana* és una novel·la entretinguda, que no es fa gens pesada i que, fins i tot, és capaç d'atraure l'atenció del lector més poc habitual. A més, el rerefons que l'autor ens dibuixa és ideal per descobrir com era la vida al carrer al cor de la Barcelona dels 90 i, així, viure-la de ben a prop.

MORET, XAVIER

Qui paga mana

Barcelona: Ed. Empúries, 1998

EMÍLIA FORT MOLAS
1r de Batxillerat

Una setmana més, sisplau!

de Josep Frederic Pérez

De totes les obres que he llegit últimament de literatura juvenil, sens dubte *Una setmana més, sisplau!* ha estat de les millors. És una obra entretinguda, plena d'amors, odis, passions... Tot sorgeix en un entorn de joves del que antigament s'anomenava 3r de BUP (1r

de Batxillerat). Tots sabem que muntar una obra de teatre en deu dies és molt poc temps, sobretot si els actors són uns joves amb poca experiència, però... no hi ha res impossible! Així és com l'Anna, en Fost i la seva colla s'animen a preparar una obra, escrita per una de les companyes, per tal de representar-la a la festa de comiat dels alumnes de COU. Aviat tots descobriran que treballar en equip no és tan fàcil com sembla; que els sentiments es posen entremig de tot i que les males llengües també corren entre ells: la cohesió del grup perilla! Aconseguiran sortir d'a-

quest embolic? Només ho podrem saber si llegim el llibre.

Des del meu punt de vista, aquesta obra de Josep Frederic Pérez és interessant. Reflecteix una realitat molt corrent en l'entorn dels joves d'avui en dia. Com totes les obres, té aspectes més verídics que altres, però el balanç que en faig és positiu. L'obra no pretén reflectir simplement aquesta situació, sinó que també té la finalitat de mostrar el comportament real dels joves en una etapa de la vida que és tan conflictiva com aquesta.

Com a lectora, he de reconèixer que m'he posat molt en el paper dels perso-

natges, fins a tal punt que he arribat a sentir el que aquests sentien, he entès com se sentien.

En definitiva, us recomano de bon grat aquest llibre; és una nova experiència, fins i tot us hi podríeu veure reflectits... Qui ho sap!

PÉREZ, JOSEP FREDERIC

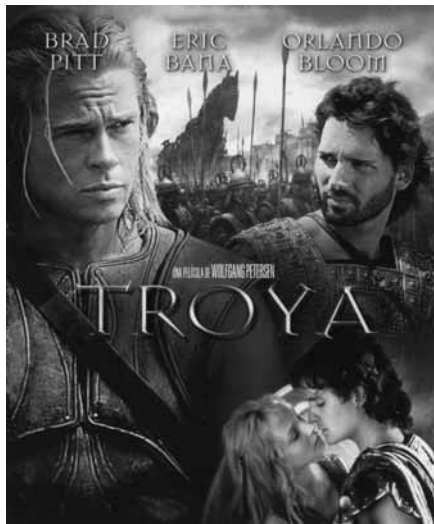
Una setmana més, sisplau!

Barcelona: Editorial Cruïlla, 1996

ANNA RUFA BONACHE
1r de Batxillerat C

PEL·LÍCULES

Troia

Titol original: TROY

Any: 2004

Director i productor: Wolfgang Petersen.

Actors: Brad Pitt, Eric Bana, Orlando Bloom, Diane Kruger, Brian Cox, Sean Bean, Brendan Gleeson, Peter O'Toole

Warner Bros. Pictures

Els alumnes del crèdit variable *Déus i herois* (ensenyament tipificat de mitologia grecoromana), dins l'àrea de Llengües i Cultura Clàssiques, hem tingut ocasió de veure i comentar a classe la pel·lícula dirigida per W. Petersen, *Troia*, una superproducció de la Warner de l'any 2004. El film presenta uns efectes especials molt aconseguits i uns decorats digitals impressionants, ja que són força realistes i acurats, com la mateixa ciutat de Troia per exemple. També cal dir que els vaixells, les armes, la lluita cos a cos i el vestuari han estat molt detallats. Tot plegat, conjuminat amb una acurada

tria dels actors, molts d'ells coneguts (és el cas de Brad Pitt, en el paper d'Aquil·leu, o Peter O'toole, el rei Príam), fa d'aquesta pel·lícula una mostra molt aconseguida de cinema èpic de primera categoria, comparable a altres produccions recents de tema clàssic com *Gladiator* o *Alexandre el Gran*.

Tanmateix, l'anàlisi de l'argument d'aquest film ens porta a palesar els importants desacords amb la tradició mitològica del cicle troià. La següent és una llista —no pas exhaustiva— de les incongruències més destacables que hi podeu trobar:

1. El paper dels déus: només la mare d'Aquil·leu, la dea marina Tetis, té un paper destacat en la pel·lícula. La resta de divinitats, decisives en l'estira-i-arrotonsa de la guerra més famosa de la mitologia grega, brillen per la seva absència. La figura del déu Apol·lo, causant de la pesta en el campament grec, només ens arriba a través del temple que els troians li han construït a la platja i que és vexat per Aquil·leu.

2. Els personatges: Briseida, la concubina d'Aquil·leu, no és pas la cosina d'Hèctor com ens vol fer creure el guionista; és una noia raptada per aquest heroi i és la causa de la seva còlera, després que l'orgullós Agamèmnon es veiés obligat a retornar Criseida, filla del sacerdot Crises, i decidís quedar-se amb Briseida. Pàtrocle, per la seva banda, tampoc no és el cosí d'Aquil·leu; és el seu escuder i, com ens recorda Homer, és més gran que ell. Eneas, el qual és presentat al final de la pel·lícula com un personatge secundari, és, en realitat, un heroi de la talla d'Hèctor, que està cridat a fundar una nova Troia.

3. El temps: Els canvis temporals són una de les llicències argumentals més diàfanies de Petersen. Trobem

molts exemples que tot seguit corregim: no és pas cert que Agamèmnon mori a mans de Briseida, morirà a mans de la seva esposa Clitemnestra i el seu amant Egist després de la guerra; Hèctor no tan sols no mata Menelau, sinó que aquest heroi, el marit de la bella Hèlena, es torna a enamorar de la seva adúltera esposa un cop s'ha acabat la contesa; el gegantí Àiax no mor travessat per una llança d'Hèctor com podem veure en el primer combat a les portes de Troia, sinó que, després de saber que Odisseu es queda les armes del difunt Aquil·leu, se suïcida; Aquil·leu no podia haver participat mai en l'estratagema del cavall de fusta, perquè aquest engany va tenir lloc després de la mort d'Hèctor i del mateix Aquil·leu; la guerra de Troia va durar deu anys, no pas quatre dies com dona a entendre la pel·lícula, etc.

Amb tot, aquests transcendents canvis en l'argument tenen el seu contrapunt en algunes escenes que mostren una gran fidelitat amb el relat original d'Homer: l'emotiva súplica de Príam a Aquil·leu per recuperar el cadàver del seu fill, la crueltat d'Aquil·leu amb Hèctor, l'anomenada ticoscòpia, o visió del combat sagnant des de les muralles de Troia, l'enamorament de Paris i Hèlena, etc.

Totes aquestes valoracions crítiques ens porten a recollir, com a cloenda, les paraules del crític cinematogràfic Rex Reed (The New York Observer): "*Troia* és un impressionant espectacle d'acció, esplendor i entreteniment". Sobretot entreteniment, hi afegiríem nosaltres, els alumnes que hem cursat mitologia, ja que el rigor llegendari realment queda en un segon terme.

Alumnes de 3r d'ESO
del crèdit variable *Déus i herois*

La taronja mecànica

Títol original: A Clockwork Orange

Any: Regne Unit, 1971

Director: Stanley Kubrick

Guió: Stanley Kubrick (basada en la novel·la d'Anthony Burgess, *Crim i càstig*)

Intèrprets: Malcolm McDowell, Patrick Magee, Michael Bates, Adrienne Corry, Warren Clarke, John Clive, Carl Duerling, Paul Farrell, Clive Francis, Michael Gover, Miriam Karlin, James Marcus, Aubrey Morris, Geoffrey Quigley, Sheila Raynor, Madge Ryan, Philip Stone

Productora: Warner Bros presents a Stanley Kubrick Production

Durada :137 minuts · Gènere: Drama

Sinopsi

A *Clockwork Orange*, que pertany al llegat cinematogràfic de Stanley Kubrick, destaca per la polèmica que genera el seu context i per la bona rebuda mundial que va tenir. És un treball cinematogràfic difícil de digerir, tant per la manera com tracta la conducta humana com per les qüestions morals i socials que planteja. Es tracta d'una història futurista, ultraviolenta pel seu temps, amb personatges amoral i ambivalents; es tracta, en defini-

tiva, d'un tema que presenta els binomis violència-poder i passivitat-submissió.

Terror i violència són aspectes de la conducta dels éssers humans i aquest és el tema central de la pel·lícula. La violència d'Àlex (un adolescent que és considerat avui dia, des del model del DSM IV nord-americà, com un sociòpata amb un trastorn de personalitat antisocial) cal relacionar-la amb el terror que les seves víctimes pateixen. En el film es descriu el terrorisme d'un grup, els drugs, i el del mateix cap de la banda, Àlex, quan surten a robar, a violar i a matar, fins i tot. Les víctimes són atacades sense pietat. La violència d'Àlex contra els seus atemorits companys de banda, que són agredits físicament i psicològicament, és força considerable i preocupant.

Quan la policia captura Àlex, a partir de la trampa ordida pels seus mateixos companys, comença la segona part de la pel·lícula. Ara destaca la violència de l'Estat. La llei imposa catorze anys de presó a Àlex. A la presó, organitzada a l'estil militar, els policies no fan ni la més mínima concessió als criminals. En aquest ambient tan hostil Àlex mira de sobreviure i d'aconseguir alguns avantatges. És escollit pel mateix ministre per al programa Ludovic, un programa conductista basat en tècniques de condicionament operant, vinculat amb l'estratègia política de la reinserció dels individus. En la pel·lícula de Stanley Kubrick hi descobrim una crítica implacable al model polític de les democràcies que pretenen fer rendible políticament qualsevol cosa que els permeti de mantenir-se al poder.

Àlex, després que li han aplicat el tractament de shock, s'ha convertit en la "taronja mecànica", en un home programat. El títol original de la pel·lícula és *The Clockwork Orange*. 'Orange', en anglès, significa 'taronja', però prové d'una altra paraula, 'ourang', una paraula provinent de Malàisia, on l'autor del llibre, Anthony Burgess, va viure uns quants anys i on

aquesta paraula té un altre significat: 'persona'. Es va fer, doncs, un joc de paraules. Realment el títol s'hauria de traduir per *L'home mecànic*. És a dir, allò en què s'ha convertit Àlex després que li apliquessin el tractament Ludovic.

Si analitzem la pel·lícula (i en especial el comportament d'Àlex) des de coordenades psicoanalítiques, veurem clarament com s'esdevé el triomf del tànatós freudià sobre el Super-jo que Àlex mai no va assimilar. La possibilitat d'equilibrar Eros i Tànatos a partir del principi de realitat feia precisament que Àlex no fos conscient de la crueltat de les seves accions, que no se sentís culpable, sinó que més aviat experimentés un plaer malaltís vinculat a la música de Beethoven.

La cinta comentada és una obligada referència a l'erràtic comportament humà i al talent cinematogràfic. Kubrick ens ofereix un compromès cinema introspectiu que despulla l'ésser humà i les seves submissions o rebel·lies a les regles del joc de la societat en què vivim, tot embolcallant-lo amb el seu segell inconfusible de perfecció en l'estètica, en la fotografia i en la il·luminació, que influeixen decididament en la percepció de l'espectador. El més destacable és que el film obliga a pensar, a confrontar idees i a treure conclusions. No es pot restar impassible davant el rerefons social i polític d'una cinta que, malgrat haver estat rodada l'any 1971, no ha perdut gens d'actualitat.

Alumnes de l'optativa de Psicologia de 1r de Batxillerat

UNA WEB

Maurius Cornelius ESCHER

M.C. ESCHER fou un holandès del qual alguns de vosaltres potser no heu sentit a parlar mai, encara que ben segur que la majoria sí que coneixeu les seves obres. Les heu vistes en calendaris, en rellotges, en pòsters... L'encant dels mosaics, de les perspectives impossibles, de la mà que es dibuixa a si mateixa, dels ocells que es converteixen en peixos que després esdevenen ocells altre cop, escales que puguen alhora que baixen... conviden a descobrir-lo i conèixer-lo.

Aquest artista de qui parlem interessa als matemàtics per les construccions impossibles, per les figures que omplen l'espai i per la seva visió del pla.

Escher va estudiar a l'Escola d'Arquitectura i Disseny Ornamental de Haarlem. Val a dir que els seus resultats escolars no eren gens brillants, però l'estudi de l'art i del lligam que té amb la geometria el van captivar de tal manera que l'inspirà tot un seguit de fantàstiques creacions artístiques.

Aquest artista va viatjar per Europa (Itàlia, Suïssa, Espanya...). En un d'aquests viatges, concretament el que féu l'any 1922 per visitar l'Alhambra de Granada, quedà fortament impressionat. L'observació dels

mosaics àrabs fou a partir d'aleshores font d'inspiració per a moltes de les seves obres.

Hi ha moltes pàgines web que parlen d'ESCHER. Us en volem recomanar una en català, on podreu llegir la seva biografia, veure les obres més representatives, les característiques d'aquestes obres i fins i tot la tècnica per aconseguir un mosaic respectant les normes de no treure res, de no afegir res, de canviar únicament de posició.

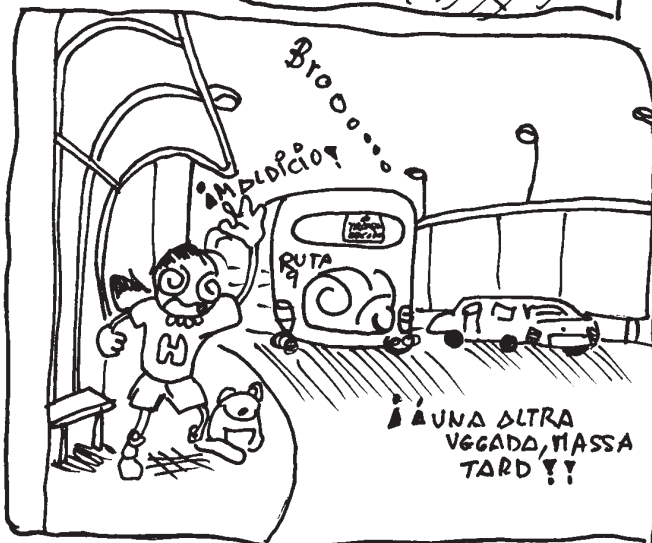
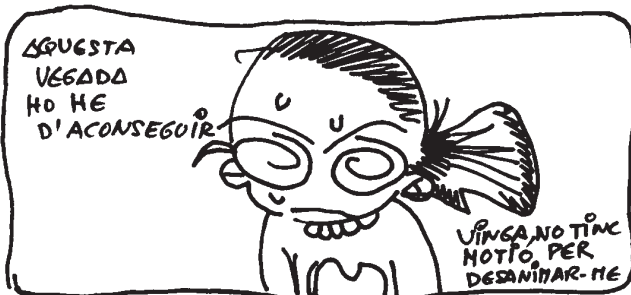
ISABEL BITRIA

<http://www.uv.es/~buso/escher/escher.html>

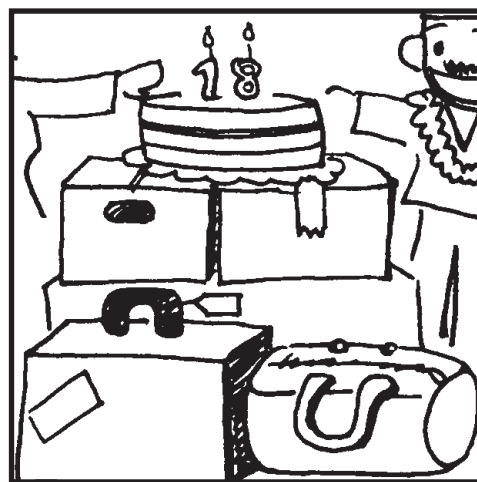
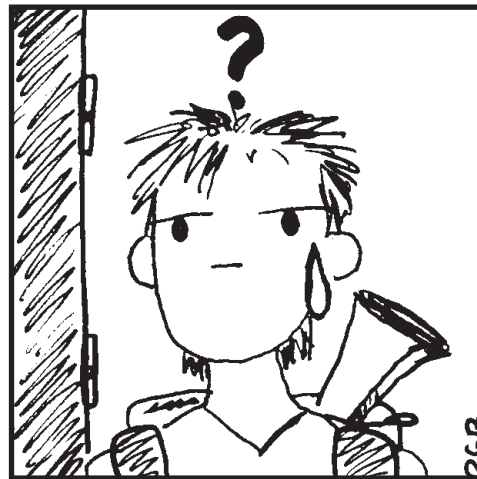
SUSANNA MARTÍ GUIHARA
4t d'ESO A

L'ANNA

... BE, DEMÀ SEGUR QUE L'AGAFU

Independència ...

La Fundació ANESPRO, Antiga Escola Professional de Valls, neix l'any 1994 per iniciativa de la Cambra de Comerç i Indústria de Valls i de l'Institut d'Educació Secundària Jaume Huguet-Antiga Escola del Treball de Valls. Té com a finalitat principal gestionar i promoure la formació en centres de treball dels alumnes de cicles formatius. A més, pretén fomentar la col·laboració del món econòmic i empresarial de l'Alt Camp i la Conca de Barberà amb l'IES Jaume Huguet, i també organitzar activitats formatives que contribueixin a la capacitació professional dels treballadors de les nostres empreses. L'any 1996 comença a col·laborar amb la Fundació, com a centre adherit, l'IES Martí l'Humà de Montblanc i el 2000 ja hi participa com a centre de ple dret.

Per dur a terme aquests objectius, la Fundació aprofita les possibilitats docents i materials de l'IES Jaume Huguet, però, a més, té establerts convenis amb altres institucions. L'any 1998 comença la col·laboració amb ASCAMM, l'Associació Catalana de Motlles i Matrius, cosa que permet oferir cursos

específics sobre aquest sector del metall. L'any 2000 la Fundació esdevé membre fundador de l'Agrupació Catalana per a l'impuls de la formació en el sector dels motlles i les matrius. A més, dins de l'àmbit de la formació ocupacional, ANESPRO ha esdevingut centre col·laborador del departament de Treball de la Generalitat de Catalunya.

Per altra banda, la Fundació concedeix una sèrie de guardons. En primer lloc, el Premi Escola-Empresa que, des de ja fa deu anys, s'atorga anualment durant la Nit de Premis de Valls a una de les empreses col·laboradores. I, en segon lloc, des del curs 95/96, concedeix les beques ANESPRO: una de sis-cents euros per a l'alumne d'un cicle formatiu de grau superior que tingui el millor expedient acadèmic i que es matriculi a la universitat, i dues beques (una per a cada institut adscrit a la Fundació), de cent cinquanta euros cada una, per als alumnes de batxillerat amb millor expedient acadèmic que cursin cicles formatius de grau superior a l'IES Jaume Huguet de Valls, l'únic que té aquesta oferta formativa a les dues comarques.

JAUME HUGUET (VALLS, 1420 - BARCELONA, 1492)

Jaume Huguet fou capaç de sintetitzar el realisme flamenc i de formular unes noves propostes perfectament distingides dels models referencials. Proporcionà tots els continguts per a una renovació de la pintura gòtica catalana de la segona meitat del segle XV, però les condicions per les quals passà Catalunya durant aquest període no permeteren un desenrotllament evolutiu. Els seus esquemes quedaren fossilitzats en el seu mateix taller i es convertiran en repertori o models per a molts pintors contemporanis i posteriors, i en definitiva aquesta fou la causa, juntament amb els condicionants històrics, del procés involutiu de la pintura.

(Extret del volum III de la *Història de l'Art Català. "L'art gòtic s. XIV-XV"* per Núria Dalmaes i Antoni José. Edicions 62, Barcelona, 1984)

reviscola